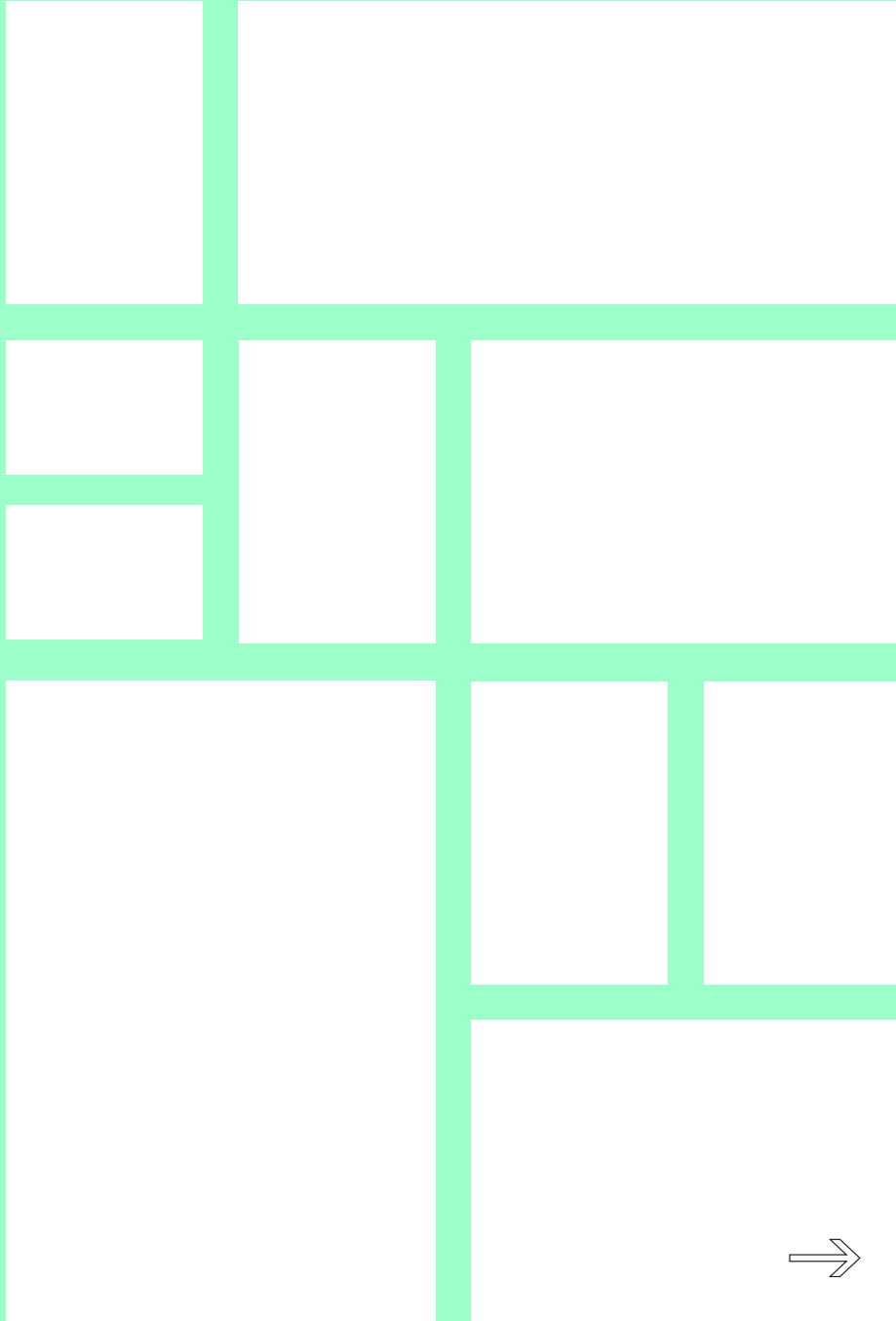

Sant Jordi 2018

El viatge

Revista Institut Bosc de la Coma

Publicació núm. 23

*Un viatge de deu mil quilòmetres
comença amb un primer pas*

Proverbi xinès

Companys de viatge

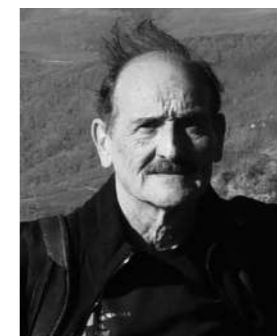
Comissió d'alumnes

Els que van pujar tard al tren

Coordinació:
Fina Vilanova

Col·laboració:
Jordi Espadalé

Correcció lingüística:
Pere Gómez

Disseny gràfic:
Maria Rey

Publicitat:
Eli del Pozo

Impressió:
Gràfiques Garrotxa

Índex

8	Un viatge, noves experiències	58	Viatgers urbans
10	Del rusc a la botiga	62	Vol amb turbulències
14	Viatge al·lucinant dels contaminants	64	Un viatge a l'interior del cor
18	El viatge d'un entrepà	66	Filosofant sobre el fet de viatjar
20	Us donaré un consell: Viatgeu!	68	Concurs Literari Sant Jordi 2018
24	Les matemàtiques són tot un viatge	76	Els caminaires del Bosc
26	Viatge interestelar	88	Quan l'esport et fa conèixer món
30	El viatge d'un virus	92	Erasmus+
31	Word Cloud	96	Amsterdam
32	Cultureta per anar pel món	98	Belgium
34	El viatge de la música	100	Dublín
36	Rumb al Senegal	102	France
38	Des de l'AMIPA	104	Un bon company de viatge
40	Frases viatgeres	106	Entrevista a Marta Mallarach
42	Del sofà estant...	114	Entrevista a Albert Rubirola
43	Twuits de un viajero	120	Fotos
44	Rajasthan 99	144	Tots hem estat adolescents
48	Microrelats	146	Troba les 8 diferències
54	L'increïble evolució de la maleta	147	Sopa de coses viatgeres
56	El periple d'Ulisses	148	A tall d'agraïment

*El viatge de la vida:
enriquir-nos
de noves
experiències*

Article | **Marc Nicolau**
Director INS Bosc de la Coma

Un viatge, noves experiències

Quan pensem en un viatge, pensem en un desplaçament a un indret del món per conèixer-lo i viure-hi noves experiències. Deixeu-me que em centri en aquesta segona part: viure noves experiències.

El viatge que em porta a escriure l'editorial de la revista d'aquest any és el de les noves experiències que estic vivint com a director. Estar al capdavant del centre és com un viatge que comences cada dia: de vegades,

sents com si naveguessis amb un transatlàntic, per la magnitud del centre i per la importància de cadascuna de les persones que hi convivim; d'altres, és com portar una bicicleta, perquè el centre es mou suaument, gràcies a l'empenta de les persones que en formem part.

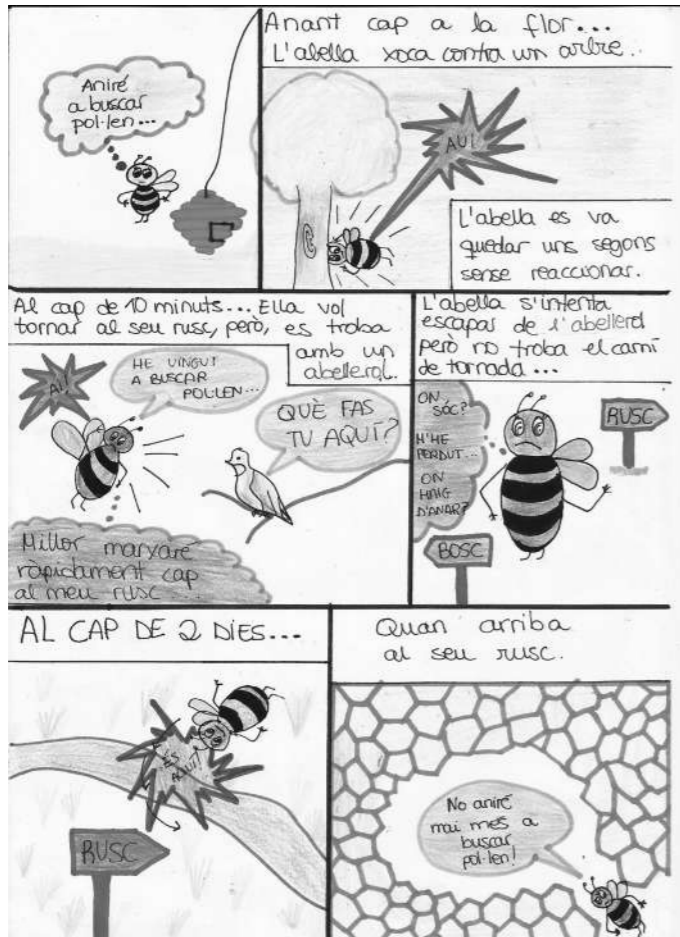
Normalment, un viatge es fa acompanyat, oi? Qui són els companys i companyes d'aquest viatge? Sense cap mena de dubte, sou tots vosaltres: alumnes, famílies, personal d'administració i serveis i claustre de professors. Permeteu-me, però, que en destaquï cinc: la cap

d'estudis d'ESO, la Isabel Pareja; la cap d'estudis de Batxillerat, l'Elena Castillo; la cap d'estudis d'FP, l'Úrsula Heredia; el coordinador pedagògic, en Josep Granados ("Nats"); i la secretària, la Rosa Plana. Ells són uns grans companys de viatge i junts compartim grans experiències: feina, alegries, decepcions, rialles, preocupacions, projectes, innovacions...

I quan dura aquest viatge? En aquest cas, serà un viatge llarg, d'uns quatre anys. Quatre anys en què esperem que junts puguem fer que el Bosc de la Coma sigui encara millor del que

és: un centre acollidor; que ens ajudi a ser persones més solidàries, dialogants i amb esperit crític; amb uns estudis actualitzats, que compleixin amb les expectatives de les famílies i de la societat.

El viatges tenen un final. I en l'acabament d'aquest viatge espero que puguem dir que hem compartit bons i mals moments, que hem après de les situacions viscudes, que de ben segur ens ajudaran a créixer, a ser millors persones i a adquirir bagatge. Perquè, en el fons, el viatge de la vida és això: enriquir-nos de noves experiències.

Còmic | Laia Verdaguer, Eva Pastoret i Jana Rull
Primer d'ESO (153)

Article | Alumnat de 2n d'ESO
 Coordinació del projecte: Sara Plantalech, Maria Collell,
 Eva Costa, Francesc Barcons.
 Col·laboració: 2n CFGS d'Administració i Finances.

Del rusc a la botiga. Tram final del projecte *Mel en equip*.

Com bé sabem, a 1r d'ESO es va començar un projecte molt ambiciós, anomenat "Mel en equip". En una primera fase, tal com vam explicar a la revista del curs passat, els alumnes de 1r van estudiar les característiques de les abelles, van construir un rusc i estem equipant els ruscos amb càmeres per mesurar els diferents paràmetres, com la humitat i la temperatura, i poder obtenir imatges de la vida diària de les abelles. La idea era que aquest any poguessin recollir mel i comercialitzar-la... I així ha estat! Alguns de nosaltres ja hem provat la mel d'aquestes abelles!

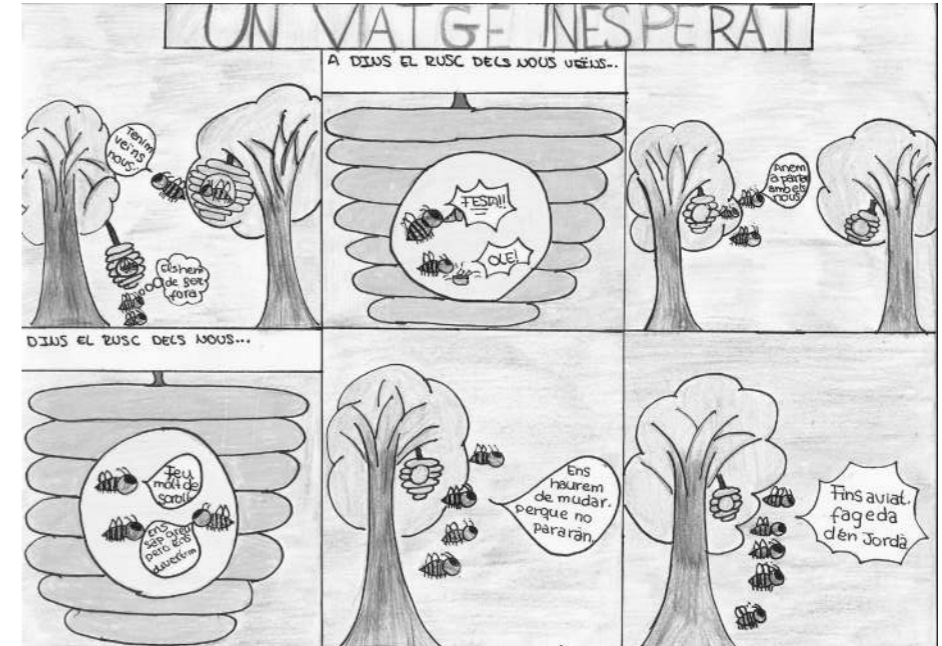
Al llarg de l'estiu, les abelles han anat fent la seva feina. Però a vegades el viatge no és del tot planer i surt algun entrebanc. Què ha passat a les nostres abelles? Doncs que hi ha hagut una invasió de la vespa asiàtica i només ha quedat un rusc en ple funcionament. Tot i això, s'han pogut fer unes vendes prou considerables. Els alumnes que s'han ocupat d'aquesta part han estat els de segon del CFGS d'Administració i Finances, que han creat una cooperativa on line, fan una parada un cop al mes a l'Institut i han assistit a fires de la comarca. Us deixem l'adreça per si voleu visitar el web o comprar algun dels seus productes. Tots els beneficis aniran destinats a la protectora d'animals i a una organització sense ànim de lucre d'ajuda al Senegal.

→ <https://artisdelacoma.wixsite.com/artis>

Hem anat a la Fira de Sant Nicolau, al Malloll, per Nadal, on s'han venut mel i espelmes. Però arribar fins aquí, també ha implicat un treball que han fet els alumnes de 2n d'ESO: des de Ciències Naturals han fet les espelmes i des de tecnologia han dissenyat les etiquetes i el logo, amb un cop de mà d'en Tavi. Vegeu les imatges.

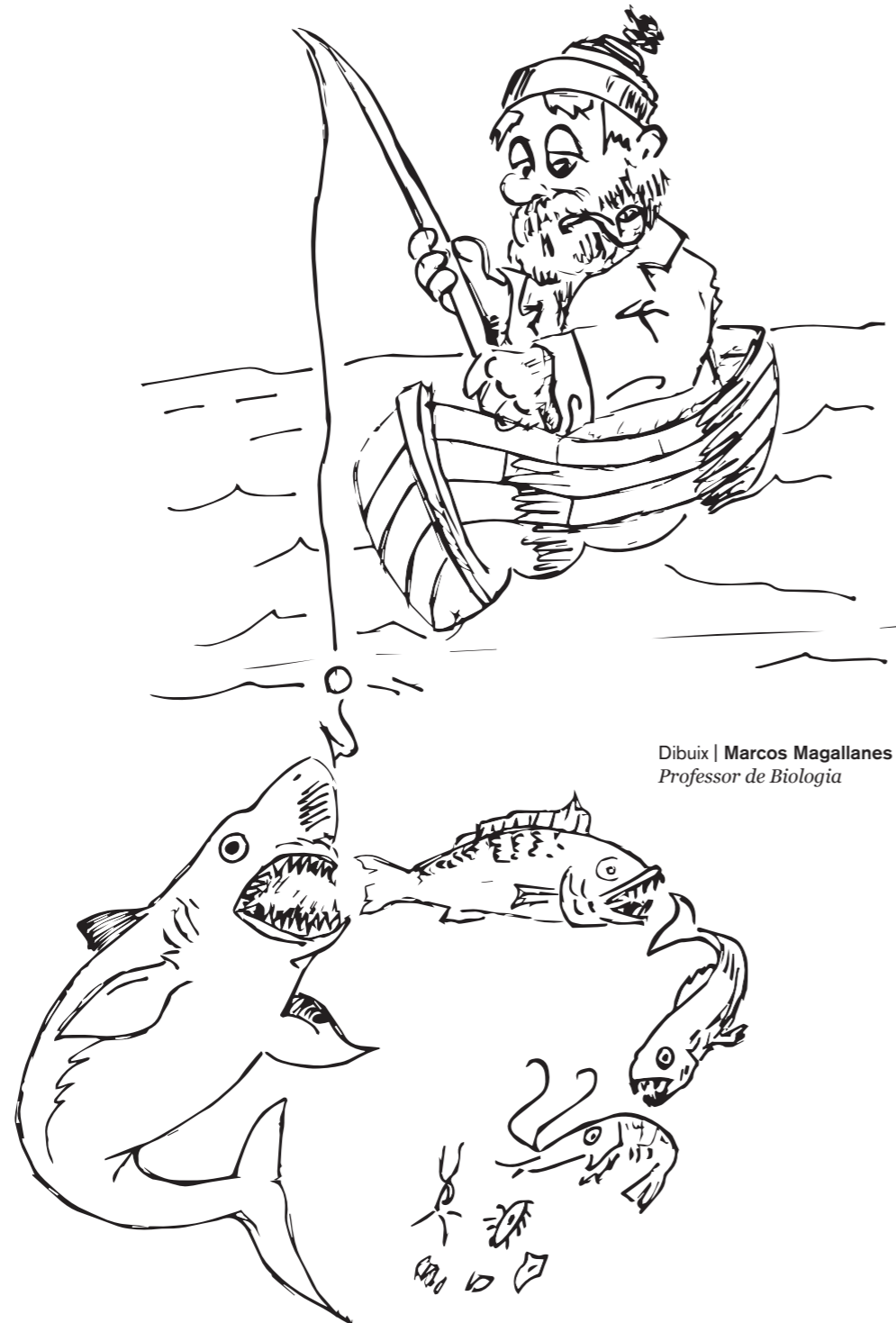
Aquest curs, ens hem marcat un nou repte: fer cosmètics amb els productes que ens donen les abelles. I així ho hem provat en un taller durant les Jornades d'Esport, Cultura i Lleure. Però tenim un nou repte a l'horitzó: combatre la vespa asiàtica. Per això, ens hem posat en contacte amb el Gremi d'Apicultors de Girona, per poder fer trampes i capturar-les. Un pare d'un alumne de 1r ens ha ajudat en aquest tema ja que té ruscós a la Vall de Bas. Sabem que, a la primavera, la reina de les vespes fa vols per trobar llocs on fer el niu. Cal preparar trampes casolanes per capturar reines i evitar-ne la reproducció. Per combatre les vespes asiàtiques, cal construir les anomenades "lires elèctriques". Una lira és un invent que basa el seu funcionament en uns fils electricats semblants a les cordes d'una lira. És inofensiu per les abelles que són més petites que les vespes invasores i poden creuar sense problemes. Quan la vespa persegueix l'abella, queda atrapada als fils i fulminada.

La valoració que fem d'aquest projecte, ara que ja som a la 2a fase, és molt positiva. Hem treballat de valent, alumnes i professors, però el resultat ha estat molt gratificant. Nosaltres i abelles, encara que no totes, hem arribat a bon port!

Còmic | Rania Saidi, Minerva Servellón, Mireia Armengol i Joel Planellas
Primer d'ESO (154)

Dibuix | Marcos Magallanes
Professor de Biologia

Article | Marcos Magallanes
Comitè ambiental del Bosc de la Coma

Viatge al·lucinant dels contaminants

En Ramon Margalef, un dels ecòlegs més destacats del segle XX, deia que la contaminació és la malaltia del transport i, efectivament, crec que no hi ha viatge més al·lucinant que el que fan alguns contaminants.

L'any 2003 l'organització ecologista WWF / Adena i el Co-operative Bank van fer un estudi conjunt de presència de contaminants perillosos en la sang dels polítics del parlament europeu. Volien cridar l'atenció de la població detectant els contaminants a la sang dels que poden tenir alguna influència en la legislació que regula l'abocament d'aquests productes.

Van detectar 76 tipus de substàncies químiques contaminants d'ús industrial en l'organisme de desenes d'europarlamentaris de tota la UE. Les anàlisis posen de manifest la perillosa acumulació i la persistència de components químics en l'organisme humà. El nombre mitjà de tòxics detectats per individu va ser de 41.

El viatge d'aquests contaminants es realitza a través de l'espai i del temps ja que en totes les mostres es van identificar substàncies prohibides a Europa des de fa més de 20 anys, entre elles el DDT (en aquest cas, fa més de 40 anys que la seva utilització està prohibida), i d'altres d'ús molt actual, com els compostos perfluorats.

En molts articles de premsa, se cita un estudi realitzat a la Universitat de Boston, en el que han vist que alguns compostos perfluorats (PFC) poden passar de mares a fills mitjançant la lactància materna. Les anàlisis de sang en sèrie revelen una acumulació en els nadons durant la lactància.

La concentració en sang augmenta entre un 20% i un 30% cada mes que passa, mentre prenen pit. Els PFC són compostos molt utilitzats en detergents, dissolvents, en la indústria del tefló per estris de cuina, el velcro, com retardants de la combustió en mobles o catifes, i també en alguns tipus d'embolcalls i envasos. És a dir, estan en un munt de productes d'ús quotidià.

Entren en el nostre organisme a través de l'aigua, amb l'aire que inhaledem, i a través de l'alimentació. Moltes d'aquestes substàncies poden travessar oceans i continents durant dècades. Van a parar als abocadors amb els residus quotidians procedents del que creiem articles d'allò més inofensius, a l'aire, a les aigües d'escolament i al mar. S'introdueixen, en concentracions molt petites, amb l'aigua, en els petits organismes del plàncton. Però, a causa de la seva afinitat pels components orgànics, es van acumulant en els cossos dels organismes, sobretot en els greixos, al llarg de tota la seva vida. Els peixos es mengen aquests organismes planctònics i van retenint els contaminants que contenen durant anys, altres predadors devoren aquests peixos: altres peixos, que ja se sap que el gran es menja el petit, ocells que creuen els oceans en homèriques migracions, cetacis que no coneixen fronteres entre els mars del món i, és clar, en últim terme, nosaltres.

Fa dècades que els nostres teixits corporals estan contaminats. La llet materna està contaminada, però també ho estem nosaltres, la nostra xicota, els nostres pares, fills ...

És especialment sorprenent que un dels contaminants més present fos l'insecticida DDT, trobat en el 99,7% dels nadons, ja que el DDT va ser prohibit fa més de 40 anys però, al·lucinantment, segueix formant part dels nostres components.

També és al·lucinant adonar-se que qui decideix les normes per combatre la contaminació són les empreses que la generen, amb el beneplàcit dels polítics. Segons va explicar Greenpeace a l'informe "Cortines de fum", l'elaboració de la normativa que regula el tractament i abocament de contaminants està elaborada en gran mesura per les indústries que generen aquests residus.

Dels dotze representants governamentals, en la delegació que va defensar els interessos espanyols per a la Directiva Europea d'Emissions Industrials per a principis de 2016, vuit pertanyien a les elèctriques: Iberdrola, Endesa, Gas Natural, Elcogas, HC Energia i la patronal de les elèctriques, UNESA. El següent país europeu amb més representants d'aquesta indústria contaminant en la seva delegació va ser Grècia (7 de 7), seguit de Croàcia (6 de 6) i el Regne Unit (5 de 9). Per tot això, no és d'estranyar que els límits vigents en l'actualitat per a molts contaminants estiguin molt per sota del que seria aconsellable per a la nostra salut, especialment si tenim present el viatge que poden fer aquests contaminants a través dels ecosistemes, per les cadenes tròfiques i, fins i tot, a través de les dècades, un viatge al·lucinant pel temps i l'espai que els porta fins a la llet que nodreix els nostres nadons i fins a la sang dels nostres ineptes representants polítics. Tot i que el que en realitat penso és que el que són els nostres polítics no és ineptes, sinó insignificants, ja que no són ells, els representants de la sobirania nacional, els qui decideixen, qui mana és la sobirania de les multinacionals, la de les empreses poderoses, com ha estat sempre, és clar: "poderoso caballero es don dinero".

El viatge d'un entrepà

Proposta 1

- 1** Sóc un entrepà de bacó. Vaig arribar a les mans d'un nen que em va demanar a la barra del bar i que un cuiner molt trempat em va preparar amb molt d'amor. Em va posar amb la meua amiga la ceba i el formatge. De sobte, quan menys m'ho esperava, em va dutxar amb una mena de líquid vermell que picava una mica!
- 2** De seguida, em va fer una queixalada i vaig entrar a una cavitat on unes serretes blanques em van esmicolar en trossets minúsculs. Em van barrejar amb un líquid anomenat saliva, provinent de les glàndules salivals.
- 3** A partir d'aquell moment, vaig deixar de ser part de l'entrepà i em vaig convertir en una massa fastigosa anomenada bol alimentari.
- 4** De cop, vaig baixar per un tobogan molt llarg i fosc i no veia el final. Perquè baixés més ràpid, feia uns moviments peristàltics... Però, vaig arribar al lloc equivocat, la tràquea. Llavors, el nen va estossegar i estossegar i em va fer recular fins a la boca per efecte de l'epiglòtis. Vaig tornar a passar pel mateix tobogan, però aquest cop per la sortida correcta, l'esòfag i, finalment, per la porta del càrdies, vaig arribar a l'estómac.
- 5** Aquesta cavitat es movia constantment i estava plena de suc gàstric. Vaig sortir ben marejat per un forat petit, el pilor. De l'estómac, vaig passar cap a uns tubs interminables i recargolats on em vaig degradar gràcies a la bilis i al suc pancreàtic. Em vaig convertir en partícules microscòpiques, els nutrients.
- 6** Travessant les parets de l'intestí, vaig arribar a la sang i vaig poder alimentar les cèl·lules. El colesterol es va quedar dipositat a les parets de les artèries. La matèria sobrant va continuar cap a l'intestí gros, que va absorbir les vitamines creades pels bacteris.
- 7** Em va absorbir l'aigua de la part sobrant, que no havia digerit el sistema. Dintre de l'intestí, vaig passar pel cec i pel còlon. A partir d'aquí, vaig anar cap a l'abdomen i vaig continuar fins arribar al punt final, l'anús. Per fi, vaig veure la llum! Les restes no digerides van sortir a l'anús en forma d'excrement.

Infografia | Dani Barcons, Genís Costa, Nil López, David Garcia
3s4

04

Proposta 2

Article | Biologia
Alumnes de 3r d'ESO

Ara, seré devorat. El primer lloc on aniré a parar és a la cavitat bucal. Ara mateix, noto com la saliva (formada per aigua, enzims digestius i mucina), està extraient els meus nutrients (deglució) mentre que trenta dos dents em van triturant en trossos (digestió mecànica) i m'estic convertint en una mena de massa anomenada bol alimentari.

Soc un entrepà. Estic format de pernil dolç (proteïnes i lípids), formatge (làctic i proteïnes) i pa (midó i glúcid).

Ara que ja soc un bol alimentari noto com travesso la faringe. Seguidament, travesso l'epiglòtis. Aquest impedeix el pas de l'oxigen que m'ha acompanyat fins aquí. A continuació, em dirigeixo cap a l'esòfag i, després, cap al tub digestiu i sóc impulsat fins l'estómac amb l'ajut dels moviments peristàltics.

Soc el pàncrees i produeixo el suc pancreàtic.

Soc el fetge i produeixo la bilis i estic, concretament, emmagatzemat a la vesícula biliar.

Ara ja sóc a l'estómac, un lloc molt diferent a la resta del trajecte que he realitzat. L'estómac és un òrgan en forma de sac que té una capacitat de 2,5L. Dins seu hi ha situades dues vàlvules: una d'entrada (càrdies) i una de sortida (pilor). En el seu interior també hi ha un suc anomenat suc gàstric. Aquest, és produït per una mucosa gàstrica situada al seu interior formada per àcid clorhídric i enzims digestius els quals han degradat les meves proteïnes. A partir d'aquí, m'he convertit en un quim.

Ja he sortit de l'estómac (concretament del pilor). Ara vaig a parar a l'intestí prim, però, abans, arribo a un lloc anomenat duodè. Les seves parets produeixen un suc anomenat suc intestinal. Ara sí, ja he arribat a l'intestí prim. Aquí hi van a parar dos sucs diferents: el suc pancreàtic i la bilis.

Ara ja he arribat a l'intestí gros. Dins seu puc observar que mesura un metre i mig i està dividit en tres parts: el cec, el còlon i el recte. També, hi ha la flora intestinal, que és un bacteri saludable pel cos humà i ajuda amb la digestió.

Finalment, soc expulsat a l'exterior en forma d'excrement per un orifici anomenat anus.

Infografia | Alba Barrancos, Firdaous El Ouarik, Tània Gil i Maria Coromina
3s4

Biologia

En Santi, de tant en tant, ens visita a l'institut per fer-nos arribar els seus coneixements, que no són pocs. Segur que l'heu vist: és més aviat alt, envoltat d'alumnes i de la Marta Mallarach, amb qui comparteixen hores d'aula.

Nascut a Sant Esteve d'en Bas. *Graduat en Física a la UB i doctorat en Astrofísica.* Savi i humil. Difícil de trobar avui en dia. Mireu el seu currículum, és llarg i extens. També és un gran viatger, un viatger que sent curiositat per saber com funciona el món. A veure si us encomana la seva passió per viatjar per la vida mateixa i per l'univers.

Article | **Santi Roca**
 Ex alumne del Bosc de la Coma
 Doctor en Astronomia

Us donaré un consell: **Viatgeu!**

La vida. La vida és el gran viatge. Un llarg viatge construït a partir d'altres de més petits, de petites excursions que et porten a conèixer el món i a tu mateix més enllà del que mai no hauries somniat. En la meua vida, ja no tan curta, he viatjat molt, he vist món, he conegut gent, noves cultures, noves maneres de fer, de treballar. I tot això gràcies a la meua passió: l'astronomia. Podríem dir, doncs, que el meu ha estat un viatge a cavall de l'Univers.

El meu ha estat un viatge a cavall de l'Univers

En aquest breu escrit, desitjo transmetre el valor que té emprendre viatges, petites excursions que et porten lluny de casa i que et canvien la vida. Trobareu potser que el meu cas és especial. Si és així, només us puc dir que us equivoqueu, i és que qualsevol de vosaltres, fent el que us agrada, amb ganes i esforç (mai ningú no us regalarà res), podeu aconseguir tot allò que us proposeu; fins i tot, si és el que voleu, podeu arribar a ser investigadors, com jo. En el meu cas, i és important que sapiguen que no és imprescindible, és gràcies a la investigació que he visitat llocs a la Terra tan llunyans com Mèxic, Califòrnia, Guatemala, Israel, Jordània i bona part d'Europa. Aquests viatges, com el de la vida, són en realitat un conjunt de petites excursions: una de personal a través de les meves idees i creences, una de física des de Catalunya al món, i una de científica als confins més profunds i recòndits de l'Univers.

La primera, la personal, va ser de reflexió i la vaig fer entre les idees i creences que havia construït de petit, a Primària, a l'Institut, a casa i amb els amics de tota la vida. En aquesta vaig descobrir que moltes d'aquestes idees no eren del tot certes, fins i tot algunes van resultar ser completament errònies, plenes de prejudicis i de males interpretacions.

En la segona, la física, vaig conèixer noves cultures, vaig visitar paisatges espectaculars, ruïnes de civilitzacions desaparegudes, i molts, de fet moltíssims, llocs històrics. En aquesta, també vaig fer molts nous amics, gent que em va ajudar en la meua excursió personal, i que en moltes ocasions em va obrir els ulls; amics per tota la vida.

Finalment, la tercera i última, la científica.

Aquesta, com és habitual en investigació, em va permetre conèixer i veure coses de l'Univers que mai ningú abans no havia vist des de conjunts d'estrelles dominats per una matèria que ningú ha aconseguit encara veure mai (matèria fosca) fins a gas a altíssima temperatura escapant d'enormes i antigues galàxies, i també la formació de grans estructures d'estrelles en forma d'espiral. Això ho vaig fer amb l'ajuda de simulacions per ordinador i de telescopis que capten imatges de coses que es troben a més de 10.000 milions d'anys llum (la llum tarda tot aquest temps a arribar-nos des del lloc on va sortir, i viatja a 300.000 quilòmetres per segon!, no cal que feu cap càlcul per entendre que el que estudiem està molt lluny). El resultat d'aquesta excursió científica va ser poder explicar algunes coses que passen a l'Univers que mai ningú no havia pogut explicar abans.

Com veieu, ha estat un viatge apassionant, un viatge únic, però tan interessant com el de tots i cadascun de vosaltres, enriquit, el meu, per petites excursions que m'han obert els ulls, el cor i la ment. Per acabar, si m'ho permeteu, us donaré un consell: *Viatgeu!*

Les matemàtiques són tot un viatge

Durant les vacances de Nadal, els professors de Matemàtiques ens van encarregar de fer una fotografia relacionada amb un viatge i que contingués algun element matemàtic. De bon principi, ens resultava difícil pensar on fer la foto, però ens vam adonar que les matemàtiques són pertot arreu: al camp de futbol, al cel, a l'art... Al final, la inspiració va fluir, el viatge va sorgir i les matemàtiques hi van intervenir.

Els alumnes de taller vam realitzar el muntatge expositiu de les imatges que es presentaven al concurs de fotografia matemàtica. Va ser una feina molt laboriosa, ja que vam fer una cortina de fotos que s'ajuntaven les unes amb les altres mitjançant clips. Al capdamunt, hi havia un fil de ferro que les subjectava totes. Es va poder veure al vestíbul de l'Institut durant unes quantes dies.

Viatge interestelar n. 228, d'Alderaan a Naboo

[avis previ: aquesta crònica requereix de mitjans que superen la literatura per ser comprès, necessita una banda sonora galàctica: Star Wars, Star Trek, Interestallar..., i un ordinador amb connexió a Internet, la guia de viatges més gran de la història]

Article | Departament d'Informàtica
Professors INS Bosc de la Coma

Mooc, mooc, mooc...mooc,c,mooc, mooc, mooc mooooooc.....

Atenció, tripulació de l'estrella de la mort. S'ha detectat una errada de software. Alerta roja. [per la megafonia interna se sent el següent missatge de socors] Si hi ha algun membre de la tripulació amb coneixements informàtics, que vingui al pont de comandament. Tenim els androïdes i els cyborgs especialitzats en llenguatges de programació amb permís de vacances al planeta Tatooine.

[al pont de comandament]

- Lord Vader, trucada per la línia 3.

- Hhhhh hhhh espero que sigui important, i que no sigui una em-

presa de telecomunicacions terrestre oferint fibra òptica. hhhh hhhh - Sí?

- Sóc l'almirall T24. Tinc un Stormtrooper que ha respost a la crida i diu que pot ajudar. Em comenta que fa uns mesos va caure a la Garrotxa (Breña si vostè té configurat l'intercomunicador en castellà). També diu que va tenir l'oportunitat d'aprendre el noble art de la programació en un institut d'Olot, el Bosc de la Coma. Diu que es veu en cor de salvar la nau.

[la imatge es fon en negre i apareix el vídeo de l'adreça: <https://youtu.be/qGyiPkhOszM>]

(es pot trobar ràpidament si s'introdueixen les paraules clau: programame olot promocional)

[Darth Vader torna en si]

- Sí, el recordo bé. Jo mateix el vaig matricular per entrenar pel ProgramaMe. Hhhhhh feu-lo pujar!

- Lord Vader..., d'això..., que em comenta que vol imposar algunes condicions per poder fer la feina....

- Sí?? Condicions? Qui s'ha cregut que és!! L'enviaré al planeta de Java el Hutt

(NOTA del cronista: Java és un llenguatge de programació àmpliament utilitzat).

- Sí, diu que li envii una foto del seu INSTA amb les clausules especials, per si les accepta.

- [Vader llegint] Com?? Vol que aixequem el bloqueig que tenim imposat a la república?

Que alliberi els seus líders? Que canviem el blanc imperial pel groc canari?? És una broma?

[un altre fos en negre, en Darth recorda que ja van salvar l'Imperi una vegada en el viatge a Olot, que van assolir una concòrdia temporal i que es van entendre amb l'equip del ProgramaMe que van formar ell, l'Stormtrooper i un divertit Jedi. En un redoblament de tambors apareixen a batzegades els records amb el vídeo de l'adreça: <https://youtu.be/mnc3uQ8GvpE>]

(es pot trobar el vídeo posant programame olot 2018)

[Si voleu reviure algun viatge de l'univers Star Wars, visiteu la web: <http://starwarsgalaxy.co/>]

En un viatge ben especial, en el temps i en la fantasia, el departament d'Informàtica del Bosc de la Coma ha recreat el món d'Star Wars en l'edició d'enguany del ProgramaMe, que s'ha celebrat al nostre centre. Si heu mirat els vídeos que apareixien a la crònica ho podreu entendre millor.

Un total de 20 centres de tot Catalunya, amb 3 participants per equip, han concursat a l'edició VII d'aquest concurs, és la segona vegada que s'organitza al nostre centre.

Un èxit total en la inscripció ha obligat a fer una edició on-line, amb 10 equips més.

Cal destacar l'actuació de l'equip local, format per Joan Vialta, Jordi Coma i Sergi Martínez que han assolit una gran 3a posició, que els obre les portes a la final de Madrid del proper 15 de juny.

La mecànica del concurs repta els participants a resoldre 10 problemes plantejats, creant programes en Java, C o C++ durant un temps límit de 4 hores. Cada vegada que un equip resol, un problema aconsegueix un globus ple d'heli, que surarà damunt els camps del concursants fins al final del concurs.

El jutge del concurs és un programa informàtic que valida tant la correcció de la solució com la seva eficàcia, generant en tot moment un marcador que permet seguir el transcurs de la competició. Als últims 45 minuts, es "congela" el marcador i no es coneixen els guanyadors fins a l'emocionant lliurament de premis de la tarda.

Molta sort nois!

Article | Mariam El Barrad
iSMX

El viatge d'un virus... Destí: l'ordinador

Quants de nosaltres, navegant per internet, ens hem vist atrapatats en un sorteig que ens diu: "guanya un iPhone X només omplint les teves dades!", i nosaltres donem les nostres dades, seduïts per les llumetes que fan pampallugues o pels atractius colors de la pàgina. No pensem prou, només veiem el meravellós iPhone X que ens espera. Mentre cliquem a l'enllaç, no veiem que se'ns han obert unes quantes pàgines i, des d'aquest precís instant, el virus comença el seu viatge.

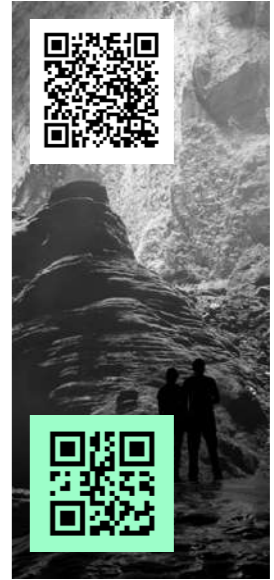
Internet és ple de virus que estan esperant l'inici del seu viatge en tren. Mai no paguen bitllet, acostumen a seure als vagons del darrere i moltes vegades passen desapercebuts. Esperen per baixar a l'estació oportuna. No tenen pressa perquè saben que, més aviat o més tard, baixaran. Aquests passatgers es diuen VIRUS. La seva missió és infectar.

Quan l'usuari obre l'enllaç, el virus baixa a l'andana per instal·lar-se a l'hotel, és a dir: al teu ordinador. Aquests virus, a part de contagiar arxius de l'ordinador, també roben alguna informació. En poca estona fan molta feina. Alguns hotels ja estan preparats i, acollint-se al dret d'admissió, quan sospiten de la informació que els arriba, que el turista és sospitós, no el deixen entrar. Per això, sempre és important tenir un bon antivirus. Hem de vigilar què cliquem i què descarreguem, perquè hi ha molts viatgers que volen viatjar de franc. N'hi ha molts, i cada vegada costen més de detectar. Per això, si veieu que hi ha algun enllaç, o un simple e-mail sospitós, el millor és no arriscar, no deixar-se enlluernar per un iPhone X ni per res que s'hi assembli. Així evitarem que els virus puguin fer el viatge i que arribin al seu destí: el nostre ordinador.

Sabeu què és un word cloud?

És fer una imatge amb paraules. En aquest cas es relacionen amb el tema de la revista: el viatge. Aquelles que tenen un format més gran són les que han repetit més vegades els alumnes de 3S4 a la matèria de Cultura i Valors, amb l'ajuda de la seva professora, Marta Reig. Un viatge, amb tot el que representa, concentrat en un munt de paraules.

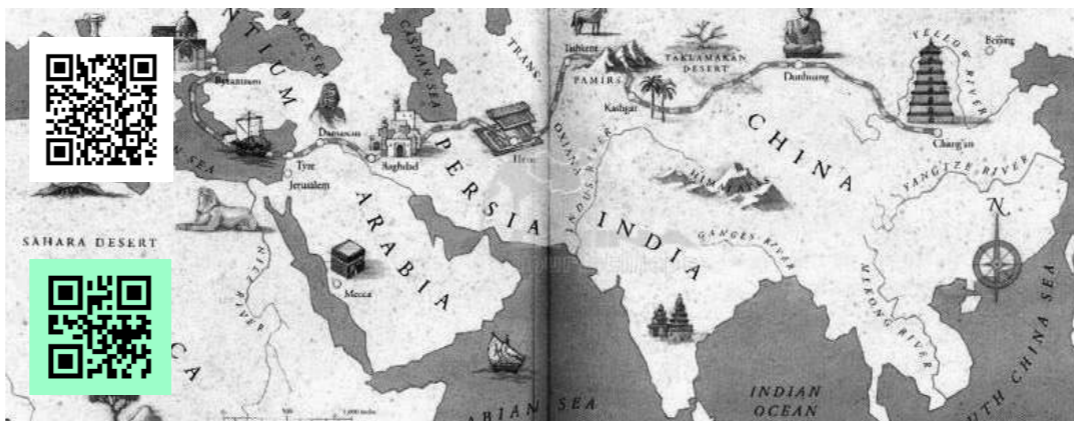

Article | Francesc Barcons i Rosa Quer
Professors de Tecnologia

Des de l'optativa de 4t d'ESO d'Informàtica, estem fent un treball d'una ruta turística amb la finalitat d'aprendre a fer servir diferents programes informàtics com el Photoshop o el Movie Maker, i aplicatius de mòbils com el QR, l'Aurasma i l'Eduloc.

Posa't a prova amb els QRs, que hem fet expressament per a la revista de Sant Jordi perquè puguis saber com vas de cultureta viatgera. Només necessites instal·lar l'aplicatiu QR Code Reader al teu mòbil. Preparats per començar? Ànims i, si no saps alguna resposta, pots consultar-la als QRs de color.

Cultureta d'anar pel món

1 - Es diu que va trepitjar la lluna per primera vegada.

2 - Fa la volta al món en 80 dies.

3 - Arqueòleg que cerca objectes antics perduts.

4 - Va descobrir la Ruta de la seda.

5 - Navegant que va descobrir l'estret que porta el seu nom.

6 - Salpa l'any 1492 amb dues caravel·les i una nau.

7 - Va escriure la novel·la *Viatge al centre de la Terra*.

8 - El seu primer viatge és a Lil·liput, un país on tot és petit.

9 - Nàufrag anglès que passa 28 anys en una illa remota.

Article | **Carmina Font**
Professora de Música

El viatge de la música

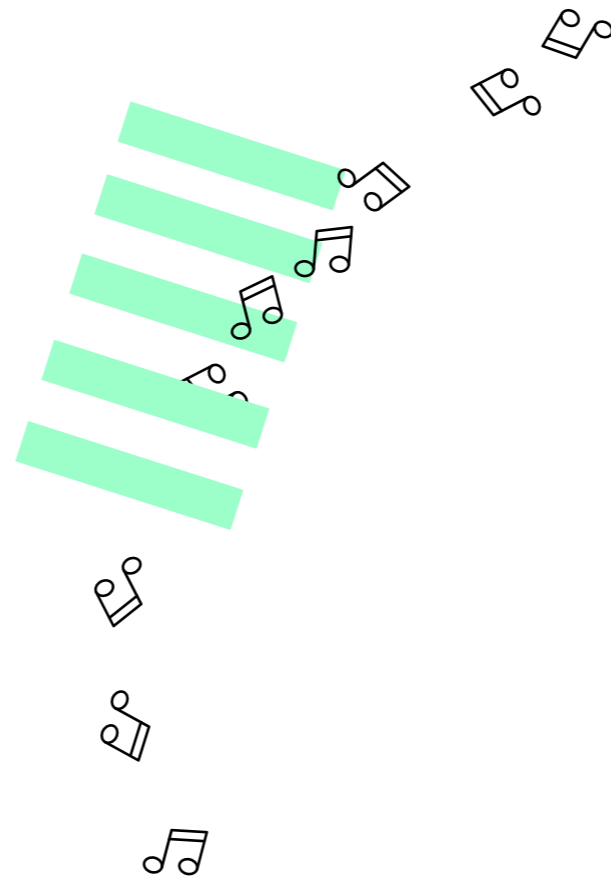
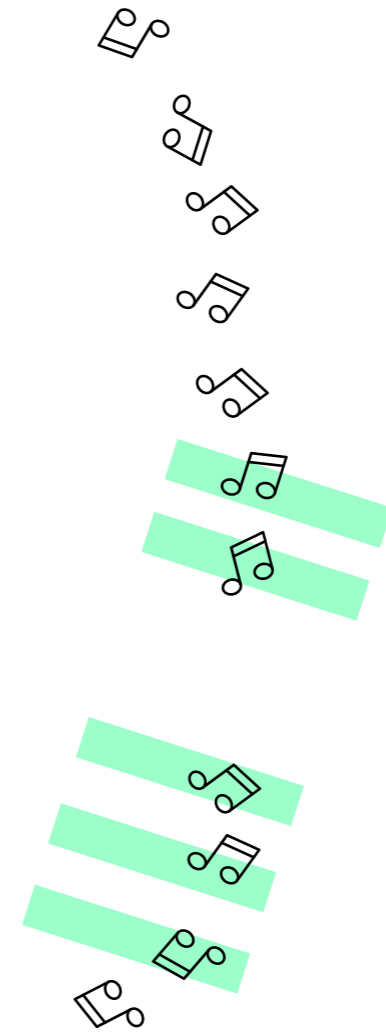
És una nit de dissabte. Asseguda en una butaca d'una sala de concerts, sento de lluny la remor de l'afinació dels instruments mentre fullejo el programa, la setena simfonia de Beethoven, una de les meves preferides.

S'apaguen els llums del públic i s'il·lumina l'escenari. Apareixen els músics, un rere l'altre, cadascun amb el seu instrument. S'asseuen, es preparen. I entra el director majestuosament, aixeca la batuta. Silenci absolut, tot a punt per iniciar el viatge de la música. Sonen les primeres notes, la màgia ha començat. Tanco els ulls i em deixo emportar. Cap a on viatja la música? El sentit pel qual podem percebre el so és l'oïda i el percebem a través de l'orella, l'òrgan que fa de canal. El so comença viatjant per l'oïda externa, a través del pavelló i el conducte auditiu extern. Continua el seu camí cap a l'oïda mitjana, i a través del timpà i la cadena d'ossets, el martell, l'enclusa i l'estrep (mira que són petits!!!, penso...), entra a l'oïda interna, on hi ha el cargol, els canals semicirculars i, el més important, el nervi auditiu.

Atenció amb aquest nervi, que fa una feina molt important! Ell és l'encarregat de dur el so cap al cervell. I a quina part del cervell viatja el so, em pregunto? Em sembla que tinc la resposta: a l'escorça cerebral auditiva. Ja hem arribat al cervell! Déu-n'hi-do amb el so! Quin viatge de carreteres, carreteretes i caminets...

Mentrestant la música va sonant, i jo noto que a algun lloc més em deu anar: per què se m'aixequen els pèls de punta amb algunes melodies, per què sembla que se m'enrampa tot el cos quan la música va in crescendo, per què el cor em fa un salt en el moment més explosiu, per què la respiració se'm fa més pausada en els passatges més lents i suaus, per què se'm fa un nus a la gola quan tinc la sensació que el so va cap a la llum...?

Sona l'última nota. Moment de silenci abans dels llargs aplaudiments. No puc expressar amb paraules el que sento, només sé que l'esperit d'aquesta música ha viatjat cap a mi més enllà de l'oïda i el cervell. La música ens porta a racons màgics, a indrets desconeguts, a paisatges de colors. La música ens porta allà on vulguem anar, només l'hem d'escoltar.

Article | **Anna Llorella**
 Professora de Cicles Formatius Gestió Administrativa

Quan el viatge és solidari: rumb al Senegal

La veritat és que se'm fa difícil explicar el meu viatge perquè es tracta d'una experiència que s'ha de viure. Les sensacions i emocions que t'aporta un viatge com aquest no es troben fàcilment. Riem, plorem, ballem..., tot és molt intens i no et deixa indiferent.

Si et preguntes: Com puc arreglar aquest món? Ajuda, troba la teva "flama viva", una flama d'amor al servei de la humanitat i comença per solucionar tot el que puguis, just en el lloc on ets ara mateix. Tots som responsables del que passa al món i tots tenim dins el cor una força que ens empeny a ajudar. Ajuda, inspira, dona amor. El sentit de la vida és aquí i res més. (Paraules de Vicent Ferrer).

Aquesta pregunta i la sort de conèixer un grup de persones compromeses en un projecte solidari van fer que m'impliqués en un "viatge" de cooperació pel Senegal.

Des de fa uns 6 anys, formo part de l'Associació de Cooperació pel Desenvolupament de Bantandicori. Fem projectes a la comunitat rural de Kandia i fa 3 anys que vaig al viatge anual que fa l'Associació. Es tracta d'un viatge de 13 dies on anem a controlar com estan els projectes.

La nostra feina ens ocupa tot l'any. No es tracta d'un voluntariat d'uns dies, sinó d'un treball que s'ha anat realitzant durant l'any i que culmina amb la realització del viatge. Els membres de l'Associació ens dediquem a buscar finançament per la construcció de pous d'aigua potable i la creació de zones d'hort.

També col·laborem amb el CREN (Centre de recuperació i educació nutricional), centre on acullen mares amb nens desnodrits i els recuperen, si no és massa tard.

Donem feina a gent d'allà: l'empresa dels pous, el tècnic agrícola que els ensenya a fer horts i una persona, molt estimada per nosaltres, que fa un seguiment exhaustiu dels projectes. Aquesta persona va cada dia a un poblat diferent per controlar que els pous funcionin i que s'ocupin dels horts.

...he vist gent molt pobra, tant que feia mal només mirar-los... Aquesta frase l'he robat d'uns amics, professors, que han estat a Madagascar i que expressa molt bé el mal que fa veure la pobresa extrema. Malgrat això, l'Àfrica t'enganxa; t'entra dins el cor i no en surt mai més.

He vist gent molt pobra, tant que feia mal només mirar-los...

Anna, Anna!! Nens cridant... Un poble, de cabanes, perdut pel món i uns nens cridant el meu nom. M'emociono. Em sento com a casa i sóc feliç. Vaig explicar el projecte als nens del SIEI i la Marina em va dir: Tot això és molta feina. Per què ho fas? Què t'aporta?

Doncs ho faig per ajudar aquestes persones que no tenen cap culpa d'haver nascut en la pobresa extrema. Perquè, quan hi anem, ens reben cantant, ballant i amb un somriure que no s'oblida mai més. Les mirades no s'obliden, mirades d'innocència però plenes de sentiment. I, sobretot, perquè hem conegut herois; persones extraordinàries com les monges que porten el CREN, dones increïbles que ens estimen i ens fan sentir com a casa.

Molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites..., poden canviar el món!

Article | AMIPA
Associació de mares i pares d'alumnes

El món és un llibre i aquells que no viatgen només llegeixen una pàgina (Sant Agustí)

Si en un paper veiem escrit *el viatge* segur que la gran majoria pensa en un viatge lluny d'aquí, a l'Àfrica, l'Índia, Egipte..., i evidentment pensariem com el podríem fer: amb avió, tren, vaixell, en cotxe o, fins i tot, a peu! Inevitablement, associem el viatge amb el temps de lleure i els estalvis!

Durant la vida, hi ha moments per a tot tipus de viatges: quan ets jove i estàs ple d'energia vols anar amb els amics; quan ets adult, viatges en família; quan els fills creixen, amb la teva parella... Hi ha moments, però, que necessites viatjar tot sol, fer una introspecció: aquí comença un altre tipus de viatge, l'interior.

Viatjar és viure i viure és aprendre coses. Viatjar és fer el camí de la vida, el que escollim de viure... Compartir amb altres viatgers noves, bones i potser no tan bones experiències. Trobades en el temps, de vegades llargues i, en altres ocasions, més curtes.

En el nostre viatge interior, el camí de la nostra vida, és quan ens coneixem de debò, esbrinem qui som, on volem anar, com ho hem de fer, amb qui volem estar; aprenem a rectificar, a acceptar els errors i saber demanar perdó a aquells a qui estimem.

Quantes vegades, en aquest camí, a mesura que anem aprenent, haurem de pronunciar les paraules més importants i més difícils alhora: *perdó, gràcies, t'estimo*. Perquè els camins de vegades fan pujada, d'altres baixada; tenen corbes, dreceres i, a vegades, convé fer marrades. Cal aprofitar quan el terreny és planer i amorós, ja que més endavant potser serà de mala petja i ple d'entrebancs. El més important, però, és fer camí.

Quan caminem ens adonem del que ens envolta: per on anem, què portem, amb qui anem... Això és important perquè totes aquestes vivències, tot el que compartim, coneixem i també amb el que connectem, és el que ens emportarem, el que ens quedarà quan arribem al final d'aquest llarg viatge.

El viatge més significatiu és viure! La vida és el viatge i és important aprendre a viatjar lleuger d'equipatge, per moure'ns amb més facilitat. Què vol dir? Que no ens carreguem de mals pensaments, de males experiències, només de coses bones. Tot el que és bo és lleuger! I, si a més ho compartim, el viatge encara es fa més agradable. Està bé que tothom, en un moment o un altre, comparteixi: amb el viatger que està assegut al seient del costat, amb el que va en un altre vagó..., tant és. El que realment importa és compartir, compartir aquest viatge que és la vida.

Un viatge és la millor manera de perdre's i de trobar-se un mateix.

Eva Robert 4S2

El viatge no s'acaba mai. S'acaben el viatgers. I, fins i tot, ells perduren en forma de record.

José Saramago

Un viatge és tot el que tu vulguis que sigui.

Aina Prat 3S1

Un viatge és una idea i un bitllet de tren.

Fina Vilanova

La senzillesa consisteix a fer el viatge per la vida només amb l'equipatge necessari.

Charles Dudley Warner

Un viatge és l'oportunitat de deixar-ho tot enrere.

Laura Mora 1r batxillerat

No hi ha manera més segura de saber si estimes o no algú que fer un viatge amb ell.

Mark Twain

Un viatge és la millor manera de crear nous records

Gina Orero 4S3

Un viatge és omplir la maleta d'il·lusions.

Núria Pujol 3S2

Les petjades de les persones que van caminar juntes mai no s'esborren.

Proverbi Africà

Article | Alumnat de Literatura Universal
1r Batxillerat

Del sofà estant...

Del sofà estant, he fet viatges que mai no creuríeu:

He vist naus en flames més enllà d'Orió, he vist raigs-C brillar en la foscor prop de la porta de Tannhäuser...

He vist el món dels morts i dels oblidats, un armari encantat m'ha transportat a un món meravellós, la Terra Mitjana m'ha mostrat com un insignificant anell sembla la discòrdia fatal mentre la sort de tots depèn de la desventura de la diminuta gent de la Comarca; una Anglaterra fantàstica m'ha fet circular amb cotxes voladors i travessar andanes de trens...

He viatjat en un món ple d'aventures on ens demostren que l'esforç és el més important, he vist la part més fosca del cor d'Itàlia

amb la secta dels illuminati; he viatjat al centre del Japó on he conegut un gat còsmic i he compartit guàrdies terribles a les urgències d'un hospital amb persones que es trobaven entre la vida i la mort...

He passejat per guerres terribles en què només excel·lia el valor dels cavalls; esperits infernals m'han fet posar la pell de gallina i passar nits d'insomni i m'he trobat immersa en un món dividit en faccions irreconciliables...

He viatjat als secrets més profunds que porta un riu i, gràcies al viatge a l'interior d'una persona, m'he trobat en un món sense prejudicis...

Tots aquests moments perduraran en el temps, com records inesborrables. És hora de continuar... Llegint!

Twits de un viajero

Article | Literatura Castellana
Alumnes de Literatura Castellana

Article | Inma Asensio
Professora de Llengua Castellana

Rajasthan 99

भारत गणराज

La vida es un viaje que va desde la cabeza al corazón. Hay quien piensa que ya está programado antes de nacer pero también están aquellos que consideran que lo vamos forjando nosotros mismos a medida que acumulamos experiencias.

Al igual que el viaje de la vida, existen viajes que nos cambian para siempre, que nos obligan a ver la realidad desde otra perspectiva. En ningún caso es una elección; es claramente una imposición del destino. Y ese destino tiene, a día de hoy, un único nombre: la India. Creo firmemente que nos sucede aquello para lo que estamos predestinados con lo cual el tan añorado viaje se presenta como una oportunidad del todo inesperada. Siempre había guardado en mi memoria la imagen de un mausoleo de mármol blanco que se construyó por amor a una mujer.

Y ese destino tiene, a día de hoy, un único nombre: la India

De la misma manera que asociaba el país a una pobreza crónica. Y estas dos caras de la moneda, la belleza y la miseria, del todo antagónicas, presiden el país a lo largo de su vasto territorio. Corre, por lo tanto, el verano de 1999 cuando llegamos a Delhi. Es el inicio de un camino que ya no tendrá retorno; nada volverá a ser como antes.

Todo emoción por el viaje tantas veces soñado pero nada será como había imaginado. De repente, la realidad que me va a acompañar a lo largo de las siguientes semanas me golpea. Igual que las alas de un pájaro contra el cristal, igual que las gotas de lluvia furiosas arreciando en una noche cerrada de tormenta. Una primera imagen se gravará en mi retina y estoy segura, sin temor a equivocarme, que perdurará a lo largo de mi vida; la primera de un país fascinante, inigualable. Hombres agarrados a una valla, con los dedos cual garfios entre los minúsculos espacios. Separados de nosotros, de los numerosos turistas que llegamos a diario a su país. Nosotros, procedentes de un mundo al que ellos no pueden ni tan solo aspirar. Sus miradas se clavan en nosotros y yo asisto, atónita, a lo que veo. Percibo en sus ojos desesperación, anhelo quizás.

Dejamos el aeropuerto y nos dirigimos a la caótica Delhi donde la pobreza y la injusticia se hacen presentes a cada paso que damos. Niños trabajando, una mujer pidiendo limosna con su hijo, tal vez moribundo, entre sus brazos. Pero Delhi es tan solo un breve alto en el camino.

Nos dirigimos a Rajasthan dejando la gran urbe atrás. El caos se diluye rápidamente dando paso a un mundo naranja, el que distingue a los portadores de agua. Convivimos con ellos camino de Munkandgarh, de la misma manera que lo hacemos con las vacas sagradas que irrumpen en nuestro camino sin que podamos hacer nada para evitarlo, ni tan solo los autobuses siempre abarrotados de gente. De la misma manera, nos cruzamos con mujeres indias ataviadas con sus coloridos saris mientras cargan hierba en la cabeza o las descubrimos trabajando el campo donde el verde se ve salpicado por los tonos multicolor de sus ropas.

En medio de un calor sofocante, nos adentramos en la paz inmensa que nos proporcionan los cenotafios de mármol de Bara Bagh Garden. Todo a nuestro alrededor es silencio.

La misma sensación tendremos en el templo de Ranakpur donde el blanco mármol convive con los alegres colores que visten las mujeres que allí están orando. Me dejo llevar por el ambiente religioso que se respira a mi

alrededor. Un hilo invisible me impide avanzar. Se me hace indispensable recostarme en una de las columnas y dejar pasar lentamente los minutos de los que disponemos. Necesito imbuirme del ambiente que allí se palpa. Para ello, echo mano de mi Nikon y no paro de reproducir aquello que veo, tal vez en un intento desesperado de que las imágenes perduren para siempre; antes de que el tiempo airado las aleje de mi memoria.

Necesito imbuirme del ambiente que allí se palpa

Los marmóreos templos escondidos entre los verdes bosques dejan paso al desierto del Thar en la frontera con Pakistán. Intuimos el peligro por las maniobras militares que allí se llevan a cabo pero nada alterará nuestros planes. Tras un paseo a lomos de un camello surcando las dunas doradas y ondulantes, contemplamos un eclipse durante el ocaso. Es justo en ese instante en que soy consciente de que la India, a pesar de sus constantes contradicciones, es un país lleno de color.

Camino de Agra, la ciudad rosada de Jaipur nos deja sin aliento; concretamente el Palacio de los vientos o Hawa ka Mahal. El color de su majestuosa fachada, el rosa salmón, simboliza en Rajasthan el color de la suerte. Desde él, las damas del palacio, para las que fue construido, podían observar el exterior sin ser vistas a través de sus numerosos miradores repletos de casi un millar de ventanas y celosías.

Estamos ya próximos a nuestro destino final y, para mí, el más ansiado: Agra y el impresionante monumento del Taj Mahal. Sorprende su majestuosidad en mármol blanco; majestuosidad que se ve reflejada en las aguas de las fuentes que salpican el entorno del mismo modo que unos jardines escrupulosamente cuidados lo inundan todo. Y, a pesar de la multitud que lo visita, emerge en mí un sentimiento de paz nunca antes experimentado. Me alejo discretamente y lo recorro en silencio. Una espiritualidad lo envuelve todo y parece entrar en comunión con el entorno. Solo se me ocurre echarme en la verde hierba y contemplarlo dejando la mente en blanco. Los minutos allí pasados resultan demasiado breves; no quisiera irme, algo me ata a ese mundo blanco del que emana una luz y una paz sin igual. Pero debemos seguir nuestro camino y dar por terminado el viaje. Dejando atrás el color blanco ya envuelto en una neblina creciente, nos dirigimos de nuevo a Delhi.

Y el viaje termina tal como empieza. Recorremos las calles de noche, en autobús y contemplo, perpleja, como las aceras no están desiertas, sino todo lo contrario. Están ocupadas por hombres que duermen en ellas, sin duda de manera habitual. Y el corazón se me encoge y tengo la sensación de vivir un *déjà vu*. Los habituales de las aceras se asemejan en exceso a aquellos que nos recibieron días atrás tras la verja. Y tengo la clara sensación de que se cierra el círculo. Un círculo que es necesario cerrar para que todo lo que está por venir fluya.

भारत गणराज

Microrelats, macrorealitats

Viatjar són noves metes. Deixar els problemes enrere i obrir les portes a la curiositat i la imaginació. Veus el món d'una altra manera, et coneixes a tu mateix, descansas del passat i canviar el teu futur és més fàcil. Pots volar tant com vols. Viatjar són ales i més ales. I aquestes són teves. Vola!

Plora

*Plora. Fet un mar de llàgrimes.
I aquell mar va cap a un nou destí.*

Blai Peñas 3S4

L'últim record

El moment que es viu, el que mereix formar part d'una història, és el que converteixes en un gran record.

Nuri Susahou 3S1

Paraules

Tocava agafar la furgo i anar per tot el país desconnectat d'aquesta societat malalta.

Unai Marcos 3S3

Ales de papallona

Ja va arribar el dia, el dia tan esperat de la meua vida. Per fi podia pujar a la papallona gegant que em portaria a veure els meus pares biològics. En començar a volar, la papallona s'anava morint... L'últim que vaig veure varen ser les ales de papallona.

Mar Núñez 3S2

Mala

En el bitllet deia: res de líquid a l'avió. Pensava en la colònia de la meua mare. Me la varen agafar. "Mala gent" –vaig cridar!

Fatou Touray 3S2

Massa

El camí d'anar a l'Institut era massa llarg. La motxilla massa gran. Havia d'arribar a l'hora. Però ell era molt lent.

Ikram Mobtoul 3S3

Amor de secà

*Vivia a 5 hores lluny d'ell.
Ja eren les 9:00 però la meua cara
marcava les 12:00. Regals,
abraçades i més il·lusions falses.*

Arsh Kaur 3S4

Pareja perfecta

*Con los momentos conjuntos vividos
pensamos que podríamos viajar por
todo el mundo. Éramos la pareja
perfecta, que nunca existió.*

Aman Kaur 4S4

Paso a paso

*Paso a paso voy disfrutando las
aventuras que me da la vida.
Esos Viajes que me permiten sentir
las emociones y sensaciones que
mi memoria nunca olvida.*

Janith Archaga 4S4

Doble Mort

*En el meu únic i últim viatge per fi
el vaig trobar. Observant-lo es va
notar que ell ja sabia que jo era allà.
Sense miraments, vàrem arrencar
a córrer mentre ens convertíem. A
l'instant, ens estripàvem alhora, ens
miràvem fixament amb ulls brillants
i gran somriure. Per fusionar-nos
en un sol ser.*

Pau Galceran 4S2

Confiança

*Confiança és el que vaig sentir en
mirar-te a través d'aquells vidres
bruts del tren.*

Mariatu Fofana 4S1

Lobo

*Soy un lobo solitario. Viajo día a día
sin rumbo. No sé dónde voy. Solo
quiero salir de esta situación.*

Iker Cabeza 4S3

Del res al tot

Tot era meravellós. Els teus ulls brillaven. Gràcies a aquell viatge has passat del res al tot.

Nyma Touray 4S1

Vacances

Quan arriben les vacances penso a agafar la maleta i desaparèixer i voltar pel món.

Jenaba Susahou, 4S3

Paso a paso

Paso a paso voy disfrutando las aventuras que me da la vida. Esos Viajes que me permiten sentir las emociones y sensaciones que mi memoria nunca olvida.

Janith Archaga 4S4

Un pet

Era el numero 9.999. Pel poble es deia que si et tiraves el pet número 10.000 podries escollir entre tornar al passat o anar al futur. Jo no tenia la decisió clara i em vaig quedar al present. Llavors..., vaig morir.

Anònim

Ulleres de sol

M'agradaria viatjar i anar a la platja un altre cop amb els meus amics. Vull prendre el sol i relaxar-me escoltant unes bones cançons. Vull posar-me un altre cop aquelles ulleres de sol que vaig comprar fa uns dies. Són les meves ulleres preferides perquè em porten records que per a mi són inoblidables. El dia que les vaig comprar, va ser el dia més divertit de juliol. Crec que em va portar sort. M'agradaria viatjar amb les meves ulleres de sol a tot arreu i que em portin la sort d'aquell dia d'estiu que no oblidaré mai.

Lorena Dinu, 4S4

Maletes creades pels alumnes de SIEI

L'increïble evolució de la maleta

L'evolució de les maletes de viatge és la història paral·lela al desenvolupament de les societats al llarg del temps. Des dels farcells a les maletes tecnològiques, passant pels maletins de fibra de carbó, els baguls i les divertides maletes Aloha Hawaii.

A través de la història, els humans han vist la necessitat de transportar les seves pertinences. Ja des del paleolític a on els éssers humans eren nòmades, havien de transportar les poques pertinences que tenien d'un costat a l'altre.

La maleta pròpiament dita com a tal va néixer cap a la dècada del 1800, en el període d'industrialització, quan els viatgers adinerats esperaven a les andanes fumades pels trens per començar les seves vacances.

Amb el pas dels anys, es van començar a veure les primeres bosses i maletes de viatges cada vegada més còmodes per viatjar.

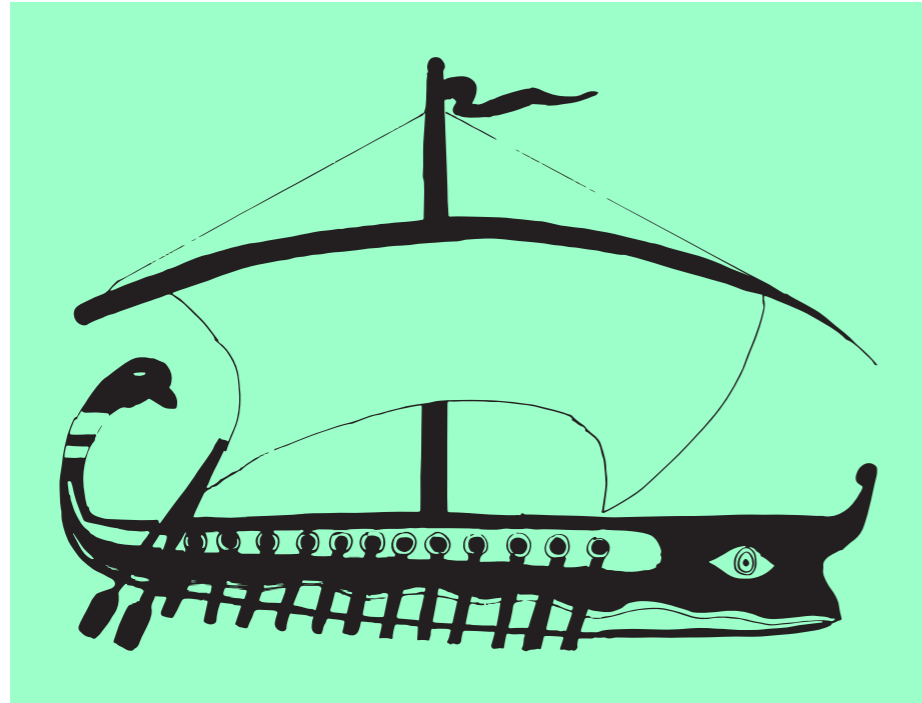
L'element més utilitzat per la seva fabricació és el cuir. Les primeres maletes de viatge solien tenir forma de rectangle o circular i en la part superior se li situava una nansa que facilitava el seu transport. Tot i això, ja que l'estructura era, en general, de fusta, resultava bastant pesada.

L'any 1970, el nord-americà Bernard Sadow va revolucionar el món de les maletes: va observar un treballador sense esforç rodar una pesada màquina sobre un patí amb rodes. Dos anys després, va patentar la maleta amb rodes.

L'evolució de les maletes va a batzegades però..., quant pagaries perquè algú et portés l'equipatge quan arribes cansat d'un viatge? Doncs si tens 235€ i estàs disposat a gastar-los en això..., ha arribat la solució:

Una maleta intel·ligent que es mou sola i que et segueix a través de la connexió amb el teu mòbil! Es pot obrir o tancar des del teu dispositiu mòbil.

Aquesta maleta es diu Bluesmart, i sembla ser que aviat la podrem veure per les terminals de tot el món.

Dibuix | Estel Pozo
1r Batxillerat

Article | Fina Vilanova
Professora de Llatí i de Grec

El periple d'Ulisses

Parlant de viatges, no podem passar per alt el periple d'un dels herois més coneguts de l'èpica homèrica, Ulisses, l'astut Ulisses. Després de deu anys de guerra a Troia per recuperar la bella Hèlena, va trigar deu anys més per arribar a la seva pàtria Ítaca on l'esperaven la seva pacient muller, Penèlope, i el seu fill, Telèmac. I no és que Penèlope no tingués pretendents; era una reina bonica, jove i sola, però era fidel al seu espòs. Per enganyar els que volien donar-li escalf al llit, els va dir que es casaria amb un d'ells un cop hagués acabat el sudari que havia començat.

I sabeu què feia? De dia teixia des que sortia el sol fins que es ponía i de nit desteixia tot allò que havia fet. I passaren els dies fins que fou descoberta i es va acabar l'engany. Ulisses, mentrestant, anava fent el camí de retorn. El viatge era llarg, ple de perills, incerteses. Ulisses estava desorientat, havia anat perdent els seus navegants i sovint no tenia res per menjar. Tot i això, hem de dir que de tant en tant trobava alguna nimfa que el consolava mentre Penèlope teixia i desteixia. El déu Posidó, déu del mar, estava enfadat amb l'heroi perquè havia deixat cec un dels seus fills, el ciclop Polifem, i li feia el viatge de tornada d'allò més difícil. Aixecava ones enormes, provocava tempestes. Ulisses estava sol i es sentia sol davant la immensitat d'allò desconegut. Va passar molts dies lluny de casa, enyorat de la seva terra i errant pel mar, sense saber si aquell viatge tindria el final esperat.

Aquest desafortunat viatge ha donat molt de si. Actualment, s'utilitza el terme "síndrome d'Ulisses" per referir-nos al dol migratori que afecta aquelles persones que han de marxar del seu país i viuen situacions extremes, separats dels seus éssers estimats, i que lluiten per sobreviure en situacions ben adverses, sovint per mar, amb la més absoluta indefensió.

Curiosament, Grècia, pàtria d'Homer, autor de l'*Odissea*, fou sempre un país hospitalari i acollidor. De fet, quan Ulisses finalment arriba al seu palau, disfressat de rodamon per poder veure quina situació hi havia, el primer que fan és acollir-lo, donar-li menges i rentar-li els peus, costum que es tenia amb aquells que arribaven a qualsevol casa. Actualment, a Grècia hi ha milers de refugiats que s'escapen de les guerres d'Orient i volen ser acollits en una Europa de difícil accés.

I, recuperant el mite d'Ulisses, aquest viatge ple de dificultats simbolitza la vida mateixa. Konstantinos Kavafis, poeta en llengua grega, va escriure *Ítaca*, un poema que després va musicar Lluís Llach, que és una alegoria clàssica de la vida. Ens parla d'un viatge ple d'aventures i de coneixences i de l'arribada a un port, que és la mort. Voldria acabar aquest text amb una frase llatina d'una meua amiga, estimada i enyorada sempre, professora de llatí i grec, que va acabar el seu viatge massa aviat: *Per aspera ad astra*, per camins difícils, fins als estels.

Amb totes aquestes reflexions, no ens queda altra cosa que recordar dos dels tòpics d'Horaci, aquesta vegada poeta llatí, *el tempus fugit irreparabile i el carpe diem*. Per fer-ho breu, disfrutem el moment, el dia a dia i els petits plaers, que el temps s'esmuny fugisser.

Article | **Miquel Boada**
Professor d'Història

Viatgers urbans

- Senyoreta Olivas, Senyoreta Olivas..., perdoni que l'hagi feta esperar. L'hem fet venir perquè tenim una feina per a vostè - digué l'administrativa, traient-la de les seves reflexions.

Li oferien tres mesos de feina a l'empresa Sephora fent de dependent. El contracte seria de vuit hores diàries, en horari de matí i tarda, i de dilluns a dissabte, amb un sou de 750 euros bruts en dotze pagues. La incorporació ha de ser immediata, avui mateix.

En sortir al carrer, la Clara es va fixar en una llarga cua de cotxes que muntaven un merder de collons; un camió de begudes estava parat enmig del carrer perquè tota la zona de descàrrega estava ocupada per cotxes particulars. Empanyada encara per estar a punt de ser la primera llicenciada en Medicina del Sephora, va fer via cap a la botiga.

- El que faltava! Què nassos fot aquest tio amb el camió al mig del carrer? Mec, mec, mec... Quins pebrots! Para on li dona la gana i els altres que volin! El que faltava! Arribaré tard a la feina.

Mentre donava cops al volant del seu Mini, la Núria es feia creus de com havia començat el dia i com, amb la cua, només feia que empitjorar. Fer tard a la feina no era el pitjor. El més sagnant havia estat que ningú –ni el seu marit, en Carles, ni la seva filla- havien recordat que feia anys. És veritat que això de fer anys no ho portava gaire bé i li feia poca gràcia però, carai, una felicitació de pare i filla potser sí que tocava!

En Toni, en canvi, rosegava claus mentre anava baixant caixes del camió. Després d'anys de repartidor de begudes, encara no s'havia acostumat als embolats dels embussos i li costava pair el mal humor dels automobilistes. Per això, cansat dels pitos, va posar cara de perdonavides i va anar a dir-li quatre coses a la senyora del Mini que s'amorrava darrere el seu camió.

Només marxar la seva dona, en Carles es va vestir amb parsimònia. Es va fer el nus de la corbata davant del mirall i el que va veure li va agradar. Una maduresa molt ben portada; a un físic més que acceptable hi afegia una seguretat en el parlar i en els seus gestos que el feien especialment seductor. Unes gotes de colònia i una mica de gomina completaven la imatge de triomfador que s'havia forjat com a emprenedor en la indústria del vi. Era enòleg, poca broma! I dels bons! Per això voltava per mitja Europa assessorant uns quants cellers. Avui, per exemple, havia d'agafar un vol fins a Lisboa per donar el vistiplau al llançament d'un nou vi. Estaria fora una setmana, més o menys. I encara havia de fer la maleta. També havia de passar pel despatx a recollir quatre informes. I, sobretot, no descuidar-se de passar pel Sephora per comprar un perfum a la Núria.

- El que faltava! Què nassos fot aquest tio amb el camió al mig del carrer? Mec, mec, mec... Quins pebrots! Para on li dona la gana i els altres que volin! El que faltava! Arribaré tard a la feina.

En Toni avançava decidit cap al Mini. Hi tenia uns deu metres, no pas més. Estava segur que hi havia una dona al volant però encara no era capaç de definir-ne el rostre. De fet, caminava tan encegat que no li importava massa, encara que hagués preferit un enfrontament amb un altre home; en els cos a cos, amb les dones sempre perdia.

- El que faltava pel duro! A sobre el macarra aquest es posa xuleta -va reflexionar la Nuri mentre veia acostar-se en Toni.

La primera reacció va ser pujar les finestres i bloquejar les portes. Ves a saber què podia fer aquell tros d'home. Tanmateix, a mesura que s'anava acostant aquell cos jove, musculat i bronzejat, la seva por inicial es transmutava en un "collons, que bo que està!"

En Toni no es va poder estar de mirar-li els pits. Després la cara. De la finestra en van sortir els braços de la Nuri; primer van subjectar-li el cap i després el van portar cap als seus llavis. Ella va sortir del cotxe, es van tornar a besar i van pujar al camió. El Mini i les caixes van quedar al mig del carrer.

Mentrestant, la Clara havia arribat al Sephora. Ella, que sempre havia despotricat d'aquelles botigues que havien degradat els centres urbans, que les considerava les trinxeres del capitalisme salvatge, que les tenia per la Sodoma i Gomorra del consum compulsiu, resultava que s'havia convertit en una de les seves treballadores. Només l'instint de supervivència i la necessitat laboral podien justificar una traïció d'aquella magnitud. Quan li van donar l'uniforme la derrota va ser definitiva.

Només entrar, en Carles va quedar amarat d'aquella barreja d'aromes tan pròpia de les perfumeries. No hi havia estat mai però exhibia tal seguretat que hauria passat per l'amo de la cadena. Cos altiu, pas ferm, mirada profunda, determinació... Tenia pressa i volia fer via. Es va fixar en una dependenta que, de puntetes, provava de col·locar uns flascons al prestatge. S'hi va apropar per la seva esquena fins a acostar-li la cara a l'orella:

- Permeti'm que l'ajudi.

Va prendre-li suaument el flascó de la mà i el va desar al prestatge amb molt de tremp.

Quan la Clara es va girar, fresca, espontània, amb un somris ingenu al llavis, en Carles va tenir unes ganes irresistibles de besar-la. I ho va fer, amb tendresa, llavi contra llavi, acaronent-li la galta amb uns dits sedosos. L'uniforme de la Clara i el flascó es van quedar al prestatge. A la tarda volaven cap a Lisboa.

*Hem de saber on
volem aterrar i
no desviar-nos
del camí...*

Article | Pau Romero
2n Batxillerat

Vol amb turbulències

Estic fent 2n de Batxillerat. Qui ho havia de dir! He arribat fins aquí i estic molt content, però el meu pas per l'Institut ha estat com un vol amb turbulències. Vaig començar 1r d'ESO i no havien passat gaires dies que ja m'havia fet un nom a l'Institut. Les notes i els comentaris que hi havia no auguraven res de bo: xerra massa, no treballa, no fa els deures, es distreu fàcilment i la seva actitud envers la feina no és bona... Els finals de cada trimestre eren durs, sobretot quan arribava el sobre a casa i la citació amb el tutor.

Les classes es feien eternes i no entenia per què havia d'aprendre normes, excepcions, el nom en llatí de les plantes... Van passar els dies i continuava xerrant i fent el burro, però vaig trobar sentit a algunes classes. A poques, la veritat. A 3r i 4t d'ESO va ser quan més turbulències va tenir el meu vol. Vaig experimentar una nova sensació, no descoberta fins al moment: fer campana. I en feia i moltes.

Vaig donar molta feina als tutors d'aquesta època i les notes van caure en picat. Vaig tocar fons i els meus pares em van fer un ultimàtum dels de veritat.

Vaig reaccionar i, gràcies als professors que em van donar una nova oportunitat, ara soc on soc.

Per acabar de rematar el vol, ara faig 2n de Batxillerat i estic content perquè el vol ara és més plàcid i sé on vull aterrar: vull fer la carrera universitària de Dret.

Vull fer la carrera universitària de Dret

A Batxillerat ens fan pensar molt i podem tenir 6 o 7 exàmens en una setmana, la intensa vida social que abans portava s'ha reduït molt, però estic content d'haver fet un canvi. I les notes no són pas dolentes! Crec que he madurat o hi estic en procés i, el que és més important, tinc un objectiu: ser advocat. I lluitaré per ser-ho.

Reflexió final:

Els últims anys d'ESO són complicats perquè sovint no tenim un objectiu clar, et sembla que el món no va amb tu, tens ganes de saltar-te la norma i fer coses que et magnifiquin davant els altres, fas patir els que t'estimen...; en fi, és un vol amb turbulències cap a la maduresa. Per tant, si algú de vosaltres encara està a l'avió, sacsejat per ràfegues de vent i temporals..., que no pateixi, que el vol es tornarà més plàcid amb el temps i, el que és més important: hem de saber on volem aterrar i no desviar-nos del camí. Us ho diu algú que no ha tingut un vol fàcil. Us ho diu en Pau Romero.

Article | **Noelia Torrecilla**
1r Batxillerat

Un viatge a l'interior del cor

Soc una alumna de 1r de Batxillerat. Em dic Noelia, i m'encanta llegir i escriure; de fet, quan escric puc expressar tot el que penso, amb tots els matisos i concrecions.

Parlar m'és difícil: he de seleccionar molt bé els mots per dir moltes coses en poques paraules.

Vaig néixer prematura i, a causa d'això, vaig tenir molts problemes; em varen haver d'operar quatre vegades i, en una d'aquestes intervencions, em varen danyar les cordes vocals fins al punt que no puc articular els sons com tothom.

La meva infantesa no ha estat gens agradable: he patit bullying durant 10 anys, i he plorat moltes hores. És una història molt llarga d'explicar i no és el moment. Ara soc una adolescent. Em considero una persona hipersensible, molt tímida, dolça, noble, forta i, sobretot, valenta. He de dir també que soc una persona molt activa, m'agrada estar sempre ocupada i fent feina... En definitiva, si no faig res i em quedo gandulejant al sofà, m'avorreixo.

Si he de fer un comentari negatiu sobre mi, és que m'exigeixo molt en el tema d'estudis perquè sempre he volgut arribar lluny. A vegades, he arribat al punt d'estressar-me i plorar d'impotència quan les coses no em surten com jo voldria. Estudio perquè realment val la pena estudiar per tenir un futur millor. El meu somni en la vida és ser periodista i escriptora, sé que són carreres molt difícils, però això no vol dir que deixi de lluitar pel meu somni. Tinc l'esperança que algun dia ho aconseguiré i això em fa seguir endavant.

Soc bona persona amb aquells que ho són amb mi, tinc cura de les persones que em cuiden, però... quan m'enfado de veritat tinc un caràcter molt fort. La majoria de vegades m'he penedit pel que he dit o he fet perquè soc una persona impulsiva.

Tinc moltíssimes aficions. M'agrada fer qualsevol tipus d'esport, però el meu preferit és la zumba. Quan ballo em sento lliure. M'agrada la música pop i també el flamenc. M'agrada Pablo Alborán, Antonio José, Malú...

Malgrat que no em puc comunicar amb la fluïdesa que voldria, vull dir que estic contenta i agraïda per les coses bones que em succeeixen. Valoro molt els petits moments de felicitat i alegria que em dona la vida i les noves oportunitats que em vaig trobant al llarg del camí.

Soc jove i les ganes de viure i lluitar pel que jo vull sempre hi seran, ja que si tenim una bona actitud es pot arribar a superar tots els obstacles que et posa la vida.

*Valoro molt els
petits moments de
felicitat i alegria*

Filosofant sobre el fet de viatjar

Article | **Alba Rincón**
2n Batxillerat

Sovint el trajecte és millor que el viatge

Perdre's és la millor aventura

22

Viatjar. Viatja tant com puguis al llarg de la teva vida. Conèixer món, persones, cultures, gastronomia, llengües... Simplement, conèixer. Preparar amb il·lusió el viatge. O no preparar-lo. Una aventura és a vegades el que necessites. Sense un destí fix, sense un hotel reservat, sense visites programades. Una aventura des del principi: motxilla i moltes ganes. Caminar i no parar. Caminar a poc a poc per gaudir de cada pas: sovint el trajecte és millor que el viatge. Odisseu va viatjar durant deu anys per mar, sempre amb el mateix destí: la seva estimada Ítaca. El que no sabia era que aquesta dècada

es convertiria en el propi viatge, una aventura incomparable a qualsevol altra. Per tant, cada pas, cada pedalada, és una part del trajecte. Així doncs, mentre camines, mira. Mira cada detall. Mira la gent, els carrers. Mira amb atenció els colors i les formes i, fins i tot, les textures. Mira-ho tot; i amb molta atenció, per no oblidar-te de res. Prova. Prova tot el que puguis. Prova sabors. Prova noves maneres de viatjar. Prova i ves per camins diferents. Provar noves rutes són experiències, experiències d'aquelles que es recorden sempre més. Perd-te. Perdre's és la millor aventura d'un viatge.

Som ànimes viatgeres i lliures

Aprèn i gaudeix

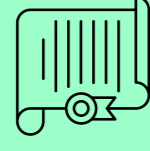
És la part en la qual madures. Maduresa que adquireixes quan et tornes a trobar a tu mateix en un lloc completament nou per a tu. Fotografia cada moment divertit. Cada instant que et pugui recordar el viatge, cada petit detall entre tants d'altres. Fotografia paisatges, persones, menjar... Tot el que t'agradi. I, sobretot, aprèn i gaudeix. Aprèn noves maneres de viure. Aprèn la cultura del lloc. Aprèn de noves històries d'altres viatgers. I gaudeix de cada minut plaer: un sabor nou, un aroma inconfusible, un bonic paisatge, la companyia, les visites, una necessària migdiada, una xerrada entre amics,

una nit esbojarrada... Gaudeix fins i tot del fred. Gaudeix tant del destí com del trajecte. Gaudeix de l'aventura. Amsterdam ha estat el recull de totes les petites idees que acaben creant un gran viatge. Potser el trajecte del nostre país a Holanda no ha estat gaire profitós, però els petits trajectes allà han acabat formant un viatge ple d'emocions, d'il·lusió, de ganes, d'instant meravellosos.

Que mai se'ns oblidí que som ànimes viatgeres i lliures.

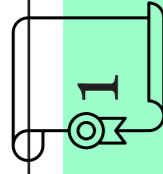
Filosofia

Ha arribat el moment!!
Seràs tu un dels
guanyadors del
*Concurs Literari Sant
Jordi 2018?*

Gira la pàgina
per descobrir-ho!!

...

1r Premi | Poesia 1r i 2n ESO
Andrea Galardo, 1r d'ESO

Andrea Galardo, 1r d'ESO

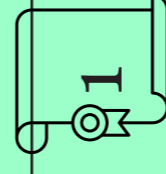
Viatjar és experimentar

Quan veus un passaport,
unes maletes ben plenes,
i un bitllet de transport,
ja saps el que passarà.

Potser se'n va a Londres,
a veure el Big Ben,
o potser a Nova York,
a menjar un hot dog ben calent.

Viatjar és experimentar,
gaudir del que vols trobar,
adquirir noves experiències,
i no deixar-les anar.

Per mala sort això s'acaba,
però res s'oblida,
perquè tot queda guardat,
en els records de la nostra vida.

1r Premi | Prosa 1r i 2n ESO
Pepa Escrich, 2n d'ESO

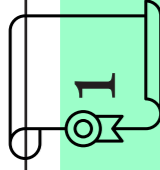
Pepa Escrich, 2n d'ESO

Viatge emocional

Diuen que després de la tempesta arriba la calma. Però, per molta esperança que tinguis, jo sentia que vivia en un mal temps constant i que no s'acabaria mai. Era bastant difícil per mi encendre, com a mínim, una espelma dins de tanta foscor. Ja que l'esperança és l'últim que es perd, jo no anava a ser-ne l'excepció. Em passava els dies i les nits, les vint-i-quatre hores del dia, amb el cap on no devia, pensant en el que menys necessitava, deixant-me consumir pel que em feia mal. Sí que tenia els meus moments, on reia o m'ho passava bé, però dins meu, en el meu cor, seguia sentint aquell buit. Sonarà molt dramàtic, però jo em sentia així. Estava tan sumida en el meu, petit però molt significat per mi, sofriment que no feia cas de com es sentien els altres. Em vaig adonar que estava sent una completa egoista. Vaig obrir els ulls per primer cop dins d'aquella habitació fosca de la

qual mai havia pogut escapar i, per primer cop, vaig poder veure. Vaig poder veure-hi l'esperança en què sempre havia cregut, però mai confiat. La vaig veure en la meua família. Aquelles persones, aquelles poques persones, que sempre havien estat per mi, però que jo n'havia rebutjat l'ajuda. A poc a poc, vaig anar-me apropant a la meua família, a aquella petita llum que s'havia format dins la fosca habitació on em trobava. I, com més m'apropava, més gran es feia la llum de l'espelma, i amb més obstacles pel mig. Però al final ho vaig aconseguir, l'habitació ja no era fosca, tots els racons havien deixat de ser negres per canviar a estar ben il·luminats. I ja no em sentia malament. Sentia que havia arribat al meu destí. Ara estava a gust, i aquell buit dins meu havia desaparegut. Tot havia estat com un viatge, un viatge emocional. Amb les seves corbes, les seves parades i alts i baixos.

Pol Rull, 4t d'ESO

1r Premi | Poesia 3r i 4t ESO
Pol Rull, 4t d'ESO

El camí

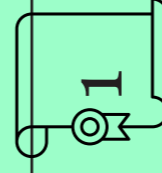
La vida és un llarg camí,
sorgiran molts de problemes
però hauràs d'aconseguir
tirar endavant, i sense presses.

Coneixeràs molta gent,
gent molt bona i de més dolenta,
però hauràs d'aconseguir
saber qui és la correcta.

Seràs bo o tindràs sort,
tot es basarà en ratxes,
però hauràs d'aconseguir
mirar endavant i amb bona cara.

La vida es basarà en això,
en creences i experiències,
hauràs d'aprofitar els moments,
el millor ve quan menys ho esperes.

1r Premi | Prosa 3r i 4t ESO
Arnau Nogué, 4t d'ESO

Arnau Nogué, 4t d'ESO

No m'agrada viatjar

Començo dient que aquest text és molt pessimista. Quedeu avisats!

A mi, no m'agrada viatjar (ni sortir de casa); soc molt sedentari. Crec que fer un viatge és una pèrdua de temps, i per això ara diré tots els problemes que té viatjar. En primer lloc, com acabo de dir, viatjar és una pèrdua de temps. Per què sortir de casa quan et pots quedar al teu llit tot el dia? A més, anar a un lloc on no coneixes res, quan tens la teva estimada i coneguda casa? No, gràcies: ja en tinc prou anant de l'habitació al lavabo. Després, també influeix el tema econòmic: gastes en benzina, tiquets, allotjament... I, com que encara no tinc l'edat, he de fer tots els viatges amb els pares i família: això crea una barreja letalment avorrida i estressant que no recomano a ningú.

També heu de pensar en la seguretat pròpia: tens moltes més possibilitats de morir fent un

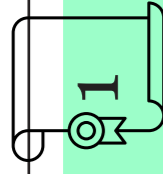
viatge que estant a casa. Accidents de trànsit, atacs, un meteorit al cap..., qui sap? En canvi, a casa pateixes molts menys perills: morir de colesterol per no moure't del llit, combustió espontània, l'espardenya de la mare...

Cal tenir present que el transport és molt incòmode. Per exemple, trobar-te enmig d'un autobús, esperar hores i hores que puguis pujar a l'avió (i resar perquè no caigui!), passar-te tantes hores assegut que sembles paraplegic quan intentes baixar del cotxe..., entre molts altres inconvenients.

A més, si ets un zero en llengües, com jo, i vas a un país de llengua estrangera, les passaràs canutes per comunicar-te; a diferència de si et quedes a casa: allà podràs seguir-te comunicant amb grunyits, com sempre ho has fet.

Com veieu, ser un sedentari és molt més segur, pràctic i còmode. Tingueu-ho en compte!

Jordi Coma, 2DAM

1r Premi | Poesia Postobligatoris
Jordi Coma, 2DAM

Va de viatges

Va de viatges, de sensacions, d'experiències, similituds, virtuts, novetats i diferències. Viatges complerts, sense por i ferms, d'altres fragmentats, sense interès, inferns.

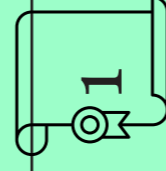
Trams en conjunt, i solitari, llargs i curts, organitzats o improvisats, lògics o absurds. Comiats dolços amb benvingudes agres, cavallers, princeses, capes i espases.

Cada viatge és diferent, aprendre és retornar, retrobar el sentiment, sentir-se lliure, alternar.

Libertat reclosa i necessària, esclavitut social, mòbils en la funerària Viatge a la decadència, inevitable un planeta s'ensorra, població culpable.

Tan si el viatge és físic, com psíquic, literari, audiovisual o sensitiu; gaudim del sistema jeràrquic on al capdamunt tot és positiu.

1r Premi | Prosa Postobligatoris
Gina Granados, 1r Batxillerat

Gina Granados, 1r Batxillerat

Afanya't! Hi ha un viatge que t'espera

Més enllà d'aquest món, n'hi ha un altre de més gran i colossal! No tothom és capaç d'entrar-hi i, si ho aconsegueixes, el més probable és que en surtis al cap de poc temps d'haver-ho fet. Segurament, molts hem tingut l'oportunitat de veure'n els colors, sentir-ne les olors, notar-ne la sensació d'intriga, però alhora relaxant i excitant; gaudir de l'alegria infinita que transmet pensar que tot va bé i, sobretot, creure que potser estem molt a prop de realitzar els nostres objectius, perquè de vegades les coses menys creïbles són les més reals.

És un indret fantàstic on només hi poden anar les persones que creuen en el que és irreal i persegueixen desitjos esbojarrats. Un lloc econòmic per viatjar-hi i molt car d'imaginar-lo. Tots hi hem estat o hi estarem, però pocs s'hi poden quedar per sempre. Per què? Doncs perquè nosaltres, els humans, tendim a perdre l'esperança que ens

genera força per creure en els somnis que semblen impossibles. Però, en aquesta vida, no es pot donar res per perdut, per oblidat o simplement per utòpic, ja que si fos així, els avions no existirien, les cases tampoc i ni tan sols s'haurien inventat les truites.

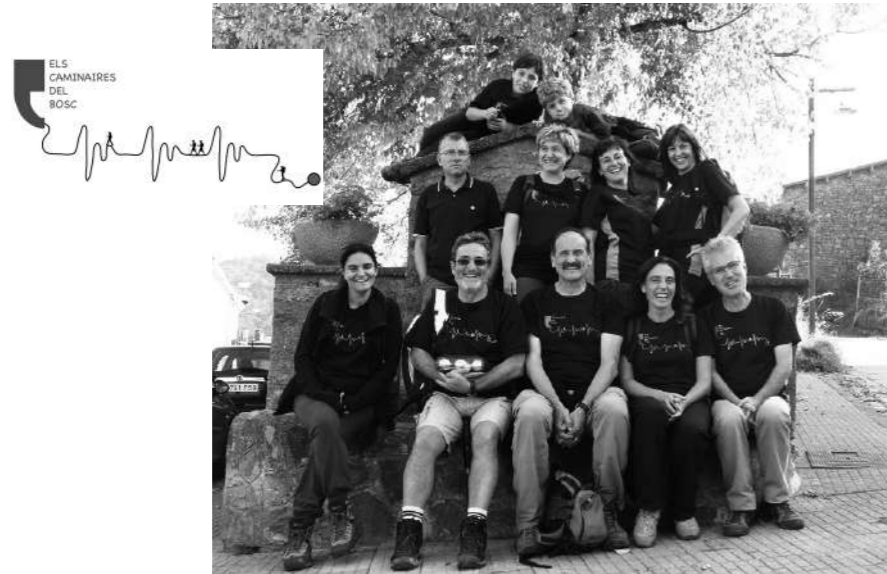
Per viatjar no fan falta gaires diners, perquè la vida ja és un viatge esplèndid que pocs saben agrair. Només cal deixar-se fascinar per les seves meravelles per tal de descobrir què hi ha més enllà i viatjar al món dels somnis. Somnis que no sempre s'aconsegueixen, però dels quals mai no ens hem de penedir d'haver intentat fer realitat.

Recorda: **MAI NO DEIXIS REFREDAR UN SOMNI!
BON VIATGE!**

on al capdamunt tot és positiu.

De viatge amb...

*“El tren de San Fernando,
mitad a pie y mitad andando”*

Fa una vintena d'anys que un grup de professors i professores del Bosc de la Coma, guiats per l'infatigable excursionista i ex-conserge d'aquest centre, Toni Monbardó, va començar a organitzar algunes excursions un parell o tres de vegades per curs, i s'hi apuntava qui en tenia ganes. La proposta va tenir un gran èxit i des de llavors fins ara s'han fet més de cinquanta excursions. L'any 2010, la Bàrbara Masseur ens va dissenyar un logotip i vam estampar unes samarretes que sempre lluïm a les sortides. Des d'aquell moment ens diem: *Els caminaires del Bosc.*

Els participants han anat variant: alguns només han vingut mentre han format part del claustre de professors, d'altres els hem perdut pel camí, alguns ara hi són ara no i bastants encara hi participen, tot i no treballar al Bosc de la Coma. Sigui com sigui, sempre s'ha mantingut un grup incombustible, amb animals de companyia inclosos, l'ànima del qual és en Jordi Espadalé. Ell munta la sortida, posa la data, en fa la difusió..., i els altres li canviem tot. Santa paciència!

La més divertida: Cabrera amb dinar d'arròs

Vam caminar, sí; però vam riure més. Va ser de les primeres que vam fer i de les més recordades per l'embolic muntat mentre dinàvem. Vam descobrir que en Jordi Espadalé té família als llocs més recòndits.

La més dura: el camí de ronda de Portbou a Llançà

Una sortida molt participativa, però francament complicada. La vam fer la primera setmana d'un juliol amb una onada de calor sufocant. A l'hora d'aparcar, hi va haver topada amb un cotxe francès, vam patir problemes amb l'horari del tren fins a Portbou, lipotímies, dutxes a raig de mànegues, punxes de cactus clavades en algun cul, quasi deshidratacions..., però també és veritat que hi van haver banys inoblidables, rialles i bon ambient, com sempre, i un dinar final a Llançà.

Les més musicades: Vallfogona i Camí Ral de la Vall d'en Bas

Gràcies al nostre company, Joan Cros, sempre hi havia un punt musical i cantat, encara que fos portant un radiocasset amb "allargo" tot desendollant el televisor del menjador (el mateix va fer amb el de l'Escon de Llanars després d'haver pujat a Bastiments!!!)

La més tramposa: de Portbou a Banyuls

Sempre és un gust menjar vora el mar de Banyuls amb els nostres amics "gavatxos" i comprar un molt bon vi. Sempre i quan recordem on és l'estació de tren, no ens encantem xerrant i menjant i acabem pujant al tren sense pagar davant la revisora!

La més maca: sortida de tardor de Sa Cot, castell de Sant Iscle, Fontpobra, volcà Traiter

Tots els colors de la tardor hi van ser presents, enmig de fagedes inoblidables. Un aliment per la vista i l'ànima!

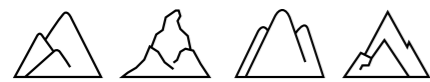
La més internacional: Camí de ronda de Lloret a Tossa

Dura, duríssima, amb la companyia d'una noia polonesa que se'ns va acoblar i va fer tot el camí amb xanquetes, faldilla de tub i fulard. No ens ho acabàvem de creure! Sort de l'Abel que li va donar conversa! Es va acabar amb un bon arròs.

L'anul·lada, perquè semblava que plouria: de Coll de Condreu al Far

Els components del grup segur que, a primeres hores del matí, vam exhaurir el crèdit de whatsapp de tota la temporada. Els mòbils treien fum. Va ser un no parar de missatges d'ara sí, ara no, no sé què fer... Finalment, la sortida es va anul·lar i -com sol passar en aquestes ocasions- al cap d'unes hores va sortir un bon sol.

Aquesta "sortida" va marcar un punt d'inflexió: des d'aquell dia, ens vam imposar una màxima al grup: ens trobem el dia programat, faci el temps que faci!

La més molla: Salt de l'Olla, als Hostalets

Maquíssima, però passada per aigua. La Vall d'en Bas sota gotes de pluja tenia un encant peculiar. Aquell dia teníem un altre guia, en Joan Fluvià. Les capelines van ser bones companyes de viatge. Per refer-nos, algunes vam acabar dinant a ca l'Esteve d'Hostalets i quan vam acabar teníem la roda del cotxe punxada. I que consti que no tenia res a veure amb el dinar que acabàvem de fer!

Sort de les assegurances. Cap de nosaltres s'hi veia en cor! Així que, cop de telèfon i al cap de cinc minuts la grua i canvi de roda.

La més cara: Gorgues de Campdevàrol

Per sorpresa nostra vam haver de pagar per anar a caminar. Era el primer dia que ho feien, això de cobrar! Massa turistes, deien. Ep!, però vam sortir a TV3 pagant la nostra taxa turística! Després, també vam tenir agents forestals que, més que fer la seva feina, semblaven guardaespalles.

La maleïda: Camí de ronda de Banyuls a Portvendres

Aquesta s'ha programat unes tres vegades i encara hi hem d'anar. No sabem quin és el problema real, però sempre li donem llargues. Ara s'ha convertit en el nostre repte!

La més costera: de Palamós a Sant Feliu

Hi vam anar per les vacances de Nadal amb molta canalla i jovent. Un dia meravellós amb un sol preciós i unes vistes de la Costa Brava fantàstiques.

La més accidentada: pujada al Castell de Milany

També per Nadal, tot nevat per la cara nord. Canalla i gossos. Patinada reglamentària d'en Carles Oller i l'Àlex Mangas i batalla de neu per part dels xiquets. Un cop a dalt, les millors vistes!

La més llarga: de Roses a Cap Norfeu

Hi vam anar pel febrer i vam ensopegar un dia magnífic; d'aquells amb un cel tan blau i clar! Va ser una caminada bastant llarga, amb pícnic inclòs en una de les cales que vam travessar i, fins i tot, ens hi vam refrescar! Dalt del Cap Norfeu, hi vam fer tota la volta per poder contemplar les vistes magnífiques del Parc Natural de Cap de Creus.

La garrotxina més enlairada: del Comanegra al Pic de les Bruixes

Entre rialles i xerinxola vam fer el sostre comarcal de la Garrotxa: el Comanegra (1.557,4 metres). Vam pujar pel dret, igual que les cabres, sense pensar que algú tenia vertigen, quin mal tràngol!

La que ens vam perdre una bona estona: de Sadernes a Sant Aniol

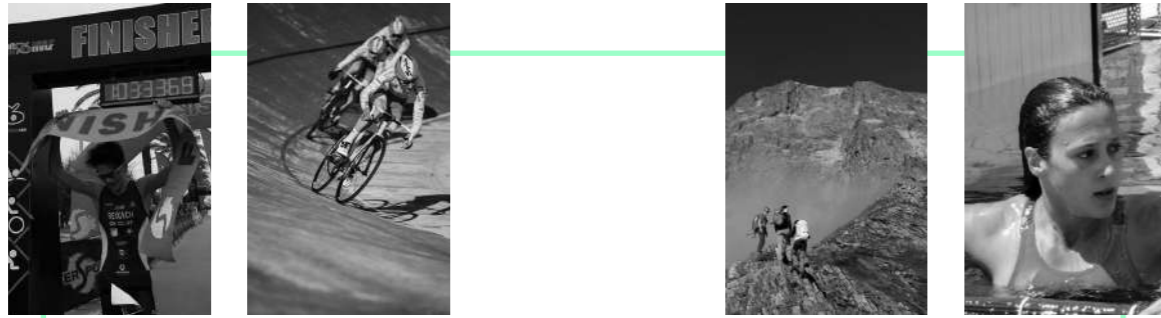
Uns van passar pel corriol i els altres per la carretera. Sort que hi va haver reagrupament al cap d'una bona estona. Vam arribar fins al gorg blau, on vam fer una remullada a velocitat de vertigen, i és que l'aigua era glaçada. Impressionant. Això sí, la vam acabar amb un bon dinar.

La més improvisada: les Planes - Sant Feliu de Pallderols - Castell d'Hostoles - la Torra - poble de Sant Feliu

És l'última que hem fet. Teníem programat anar a Tavertet, però la neu caiguda dies abans ens va fer improvisar una matinal que va acabar essent molt agradable.

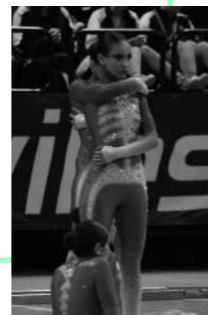
Al sac dels records, n'hi hem deixat encara unes quantes: el Balandrau, Santuari de Bellmunt, Fageda de la Grevolosa, Sant Nazari, el Bastiments, el Puigsacalm, el Talló, el Puig Moscós, la ruta de les Ermites, Falgars i Sant Miquel de Castelló, de Begur a Calella, Puig Estela, Vall del Ges... I, si no hi ha res de nou, seguirem viatjant a peu, com a mínim, tres vegades durant el curs.

Gràcies a tots, Caminaires del Bosc!!

Quan l'esport et fa conèixer món

A l'Institut hi ha uns quants alumnes que fan esport a nivell professional o semiprofessional. Aquest fet els ha permès viatjar a força llocs i conèixer món. Vet aquí algunes experiències:

Mireia Pujiula

Mireia Pujiula, de 1r de batxillerat, afeccionada a caminar per la muntanya i una mica més. Entrena dos dies a la setmana a Terra de Volcans, un club d'atletisme d'Olot. I també entrena per lliure quan no hi ha exàmens ni molts deures. Competeix poc perquè no li agrada la competició, no persegueix l'objectiu sinó el procés per aconseguir-lo. No us penseu que la Mireia ha pujat només la Muntanya Pelada...: ha fet cims de 4.000 i 5.000 metres. Ha pujat al Gran Paradiso (Itàlia), el Breichjon (Suïssa). Al nostre Pirineu, l'Aneto, la Pica d'Estats, el Pedraforca...

Aquest any es preparen per fer el Montblanc, de quasi 5.000 metres. Normalment, en aquestes aventures, l'acompanya el seu germà, l'Aniol Pujiula, que té 14 anys. I és que aquesta afició els ve de família, ja de l'avi, que ara té 85 anys. De l'avi ha passat al pare, en Lluís Pujiula, que ha inculcat l'amor a la muntanya als seus dos fills. L'Aniol, el germà, és més competitiu que la Mireia i ja s'ha penjat unes quantes medalles. És una jove promesa de l'atletisme. A 4t d'ESO, també hi ha en Ramon Caballeria, que competeix al mateix nivell.

**Mireia
de Cruz**

25

Mireia de Cruz, de 4t d'ESO, patinadora del grup gran, de Show A del CPA Olot. Va debutar l'any passat i ara ja és una més de les 22 patinadores que formen el grup. Com que la majoria d'elles segueixen estudis universitaris, fan uns entrenaments intensius els caps de setmana: el divendres de 8 a 11 del vespre, el dissabte de 9 a 12 i de 3 a 6 i, la setmana abans de la competició, també s'entrena el diumenge al matí.

Destaca el bon rotllo que hi ha entre elles. És de les més joves, però està molt ben integrada tot i que a vegades la falta de més experiència la fa estar més nerviosa. El grup Gran de Show han estat 11 anys campiones del món, cada any han competit

en un lloc diferent i a ella ja li va tocar anar a la Xina, l'any passat, del 4 al 12 de setembre, just per Festes del Tura. Recorda que li van impressionar els edificis tan enormes i els temples. Diu que li sap greu no haver visitat la Gran Muralla. Van anar de Barcelona a Shangai i d'aquí amb tren a Nanking, on van celebrar el campionat. Es veu que hi feia molta calor!

El que valora més és que fan molta pinya i, quan alguna s'equivoca, s'equivoca tot l'equip. No hi ha retrets. I que val la pena entrenar dur, quan els resultats acompanyen.

Ara ja es preparen per a l'Europeu, a Lleida, i el Mundial, a Nantes. Aquesta vegada a prop de casa. Molta sort!

**Arnau
Sala**

Arnau Sala, ara fa 2n de batxillerat i voldria ser periodista, si pot..., com diu ell.

Ens explica que la passió pel tennis taula li ve de quan era ben petit i amb el seu oncle anaven a un bar on hi havia una taula de ping-pong. Així va descobrir que li agradava molt més que jugar a futbol.

Ara està al CTT Olot, a Divisió d'Honor, a la 2a divisió espanyola. El seu objectiu és arribar a jugar a la Superlliga, la primera. I, posats a demanar, voldria jugar en un equip estranger. Segons l'Arnau, cal tenir molta concentració mental, és un 80% la resta: reflexos, rapidesa i potència.

Compaginar aquest nivell de competició és complicat amb el Batxillerat, era més fàcil a l'ESO. En època d'exàmens, baixa el nivell de concentració perquè s'ha de repartir entre la competició i intentar aprovar els exàmens. L'esport l'ha portat a Bèlgica, Portugal, França... I gairebé a tots els racons d'Espanya: Màlaga, Alacant, Pamplona, Cadis, Astúries, Guadalajara, Canàries, Mallorca, Menorca, Pontevedra, Bilbao, País Basc, Murcia... De tots aquells llocs, l'Arnau es queda amb el sud perquè, tal com diu el tòpic, "al sud el temps corre d'una altra manera, amb un ritme més tranquil i reposat".

Eduard Ramos

→ L'*Eduard Ramos*, l'Edu, juga al CEB Girona, l'Escola de Basquet de Marc Gasol, que, com bé sabem, és un jugador de l'NBA. És el millor equip de la província i cal estar seleccionat per formar-ne part. Fa tres entrenaments a la setmana, de dues hores, i, per tant, a part dels partits de cap de setmana, s'ha de desplaçar a Girona. Els pares l'acompanyen cada dilluns, dimarts i divendres. La seva trajectòria és molt bona i actualment ja entrena amb el primer equip del club, a la categoria estatal espanyola i també hi ha jugat algun partit. Fa 1,88 cms i diu que és dels baixos, entre els jugadors del primer equip. Juga de base, com l'*Stephen Curry*, el seu ídol a l'NBA.

Ens comenta que és una experiència brutal, una barreja d'emocions, de nervis quan surts a pista per la responsabilitat que això comporta, de satisfacció en saber que ets ben acceptat pels de l'equip, de superació personal, amistats noves...

L'Edu també té una beca esportiva. Ens comenta que entre els nois hi ha més competitivitat i és més difícil aconseguir-la. El seu objectiu és poder anar als EUA a estudiar i a jugar a bàsquet.

Aquesta faceta, que combina amb els estudis de 2n de Batxillerat, també l'ha portat a conèixer món i ens comenta que té un molt bon record quan va anar a fer un torneig a Madrid, quan feia 1r d'ESO.

Elena Viñas

→ L'*Elena Viñas* juga a l'Espanyol. Va començar als 7 anys al Club de Futbol les Preses perquè el seu oncle estava vinculat al club. Al 14 anys, per normativa, ja no pots jugar amb nois i aleshores va marxar al Vic-Riuprimer on s'hi va estar una temporada perquè ja la van cridar per anar a l'Espanyol. Va fer un partit de prova i ja s'hi va quedar. Actualment està al Juvenil A. Entrena tres dies a la setmana, durant dues hores, a l'Estadi Dani Jarque, i l'objectiu que s'han fixat és guanyar la lliga. El futbol l'ha portat a conèixer món, sobretot a la pretemporada, que sol fer-

se fora de casa. Ha voltat molts camps de futbol.

La seva trajectòria esportiva és molt bona i ha aconseguit una beca per anar, el proper curs, a Florida. Sí, tal com està escrit: a Florida, EUA! També té beca acadèmica, ja que ha superat el SAT, que és una prova d'anglès i matemàtiques, és com unes PAU a l'americana. Viurà a la residència de la universitat Flager College on estudiarà Relacions Públiques.

L'Elena ens explica que entoma aquest repte amb prudència, però amb molta il·lusió. Ara per ara, superar el 2n de Batxillerat.

Lluc Devesa
Guillem Matabosch

25

Guillem Matabosch i Lluc Devesa són dos dels jugadors del Club Vòlei Olot des de ja fa cinc o sis anys. Ara fan 2n d'ESO i entrenen 4 hores a la setmana i competeixen a 1a divisió catalana. La seva trajectòria és molt bona: fa dos anys van quedar segons de Catalunya (categoria aleví), darrere del gran Barça, i això els va permetre anar al campionat d'Espanya d'alevins que es va fer a Valladolid. Van quedar cinquens. L'any passat van quedar campions de la Lliga infantil i van anar al Campionat d'Espanya, a Castelló de la Plana. Darrere aquests bons re-

sultats, hi ha l'actitud d'aquests joves jugadors i la mà del seu entrenador, l'Albert Matabosch (segur que us ha servit algun entrepà o alguna napolitana al bar). Aquest any són infantils però competeixen a cadet i, per tant, hauran de treballar-hi una mica més. Aquest estiu, com a bons professionals, probablement faran un campus de perfeccionament a Polònia. Els felicitem perquè tots dos han estat seleccionats (dos anys consecutius!) per jugar amb la Selecció Catalana per competir als campionats d'Espanya de seleccions autonòmiques.

Martí Hidalgo

Martí Hidalgo, de 3r d'ESO, és una jove promesa del ciclisme en carretera. Entrena al Terrassa Club Ciclisme. Hi ha d'anar un cop o dos al mes, la resta d'entrenaments els fa a Olot. En total hi dedica unes 14 hores setmanals! Competeix a Copa Catalana, Copa d'Espanya i diverses voltes. Es coneix totes les carreteres de casa i també de la resta de la península: Palència, Mallorca, Castelló, Aragó, Madrid, Àvila...

Es defineix com a escalador perquè puja molt millor que fent el pla. Cal aguantar el patiment; el control mental en aquest aspecte és molt important. Ens comenta que una vegada en una pujada li van quedar els braços adormits, però tot i això va continuar endavant. Li agradaria dedicar-s'hi professionalment i ser bomber o forestal.

Esport

**Nur
Masoliver**

25

Nur Masoliver, també fa 3r d'ESO i és nedadora des dels 9 o 10 anys, vinculada al CNO. La seva especialitat és la braça. Considera que una de les seves qualitats és la velocitat, però creu que ha de millorar força en fons. Té capacitat de sacrifici i això es demostra pel fet que segueix molt bé els estudis d'ESO i els entrenaments: 22 hores a la setmana! De dilluns a divendres dues hores d'aigua, quatre hores de físic a la setmana i dues hores més d'aigua tres dies al matí. Quasi res! Participa en els Campionats d'Estiu i els

d'Hivern. Aquests últims foren el mes de febrer a Barcelona. Va fer-hi la millor marca personal en 50 braça.

Va anar als Campionats d'Espanya, celebrats a Màlaga. Per poder participar-hi cal una mínima estricta que va assolir l'any passat.

La Nur diu que és nerviosa i s'estressa fàcilment i que nedar la relaxa. Veu que és força incompatible estudiar i fer natació a nivell professional, però com a passió sí que val la pena passar-hi tantes hores. El seu ídol és Michael Phelps.

**Joan
Reixach**

Joan Reixach és una jove promesa en la modalitat de triatló; tot i que ell es veu físicament molt preparat, és conscient que cal treballar el control mental que tan necessari és per la duresa d'aquesta modalitat. Ens explica que primer jugava a futbol però que ell prefereix competir a títol individual i no dependre de ningú. Cada dia s'entrena de dos esports com a mínim, i si comptem les hores

setmanals en total són unes 20 hores. Ara fa 4t d'ESO i voldria fer Batxillerat al CAR. Ara ja hi va un cop al mes.

Ha participat als Campionats de Catalunya i també als d'Espanya, on hi ha molt bon nivell (natació a l'estany de Banyoles, cros a Orpesa, duatló a València, Astúries...)

Competeix amb esportistes de categories superiors. Tot i això, els seus resultats són molt bons.

Estada Erasmus+ Belfast

Article | **Carolina Aguilera**
CFGS Transport i Logística

Una de les curiositats que em vaig trobar durant la meua estada a Belfast, l'estiu passat, va ser a l'empresa on feia les pràctiques del Cicle Formatiu de Grau Superior de Transport i Logística.

L'empresa es diu Qualitrol i té la seu central a Fairport (Nova York). Resulta que, un dia, ens van reunir a tots els treballadors de l'empresa de Belfast en una sala, i mitjançant videotrucada ens van felicitar a tots pel treball ben fet, i, a més, aquell dia es celebrava el primer any de l'empresa Fortive, una altra empresa propietat de Qualitrol. Tot seguit, després de la videotrucada, es va fer un "bellot"; es tractava

d'un sorteig on es podien aconseguir regals. Finalment, ens vam fer una foto de grup de tots els treballadors.

Una altra història curiosa és la manera de fer turisme per la ciutat: a part del bus turístic, podem visitar la ciutat amb el Beer Bike: una bici de quatre rodes, amb capacitat per unes 18 persones. Mentre una persona experta conduïa, dues persones s'encarregaven de posar la beguda i el menjar a la resta de persones que havien de pedalar. Va ser una forma força curiosa de conèixer la ciutat que, a més, també inclou una ruta per tots els pubs.

Article | **Àlex Verdaguer**
CFGS Administració de Sistemes Informàtics en Xarxa

L'Erasmus a Belfast és una de les millors experiències de la meua vida. Encara puc recordar-ho com si fos ahir. Jo feia les pràctiques a l'empresa TDR Networks de Tecnologia Informàtica.

L'empresa estava ubicada a la casa particular d'un dels meus caps. Aquest em tractava molt bé i, si no entenia alguna cosa, em resolïa el dubte a l'instant.

Estada Erasmus+ Chartres

Article | **Hind Hammach**
CFGS Comerç Internacional

Vaig tenir la sort de compartir l'estada amb tres famílies. La primera família era marroquina i em vaig entendre molt bé amb el tema religiós perquè jo soc musulmana. A la segona família, hi havia un petit problema: tenien quatre gats i jo no en soc gaire amiga.

Per sort, van marxar de vacances i es van emportar els animals! La tercera família, la de la Brigitte i en Manuel, em van tractar molt bé i sempre fèiem activitats plegats, amb nets inclosos.

Article | **Oumaina Zahid**
CFGS Transport i Logística

El que més em va impactar de França va ser la diferència entre els horaris d'àpats que hi ha. Quan arribava a l'empresa, els trobava esmorzant a les 8:30, en

canvi nosaltres esmorzem a les 11 i ells ja es preparaven per dinar! I el mateix amb el sopar, vam haver de canviar d'hàbits!

We broke the rules!

Article | Rosa Plana i Núria Torramadé
Professores INS Bosc de la Coma

Volem compartir amb vosaltres quatre anècdotes que vam viure a Belfast quan vam anar-hi per avaluar les pràctiques dels alumnes que feien l'estada Erasmus+.

Bé, les normes potser no, però sí que vam fer que els nostres amics de Belfast constatessin que algunes coses que es diuen de nosaltres són certes. Tot i que, en defensa nostra, direm que algunes per desconeixement.

Respecte a l'ordre! Només arribar a l'aeroport de Belfast ja vam trencar la primera norma: deixeu sortir abans d'entrar. Va ser en un autobús! Plovia a bots i barrals i ens estàvem quedant xopes, però això no és excusa i així ens ho va fer saber el conductor amb el seu "ruixat".

Les portes no s'obren com aquí! Aprèn a obrir les portes al revés (les manetes de les portes s'obren tirant cap amunt i a l'esquerra), si no et pot passar que a les onze de la nit no puguis entrar a casa teva i hagis de cridar perquè algun veí et vingui a donar un cop de mà. Aquí comencem a donar una mala imatge.

Puntualitat! Finalment, arribem a la primera cita 30 minuts tard perquè a la cafeteria eren lents a l'hora d'esmorzar. Ho vam arreglar amb un whatsapp a temps però a la segona cita ja no hi vam arribar. Atemptat contra la puntualitat anglesa! Ens vam perdre pel barri de Queen's i els pobres enviant missatges al partner espanyol pensant que ens havia passat alguna cosa.

Cal vigilar amb els bitllets de cinc lliures esterlines! En un supermercat ens donen canvi i ens endossen un bitllet que ja estava fora de circulació. Per recuperar el seu import, vàrem haver d'anar al Bank of Ireland, que molt amablement ens el varen canviar.

L'idioma! Per anar bé, quan has d'agafar un taxi procura que el taxista no sigui un rus resident a Belfast perquè va ser llavors quan ens vàrem adonar que d'anglès en sabíem menys del que ens pensàvem. Només l'enteníem quan deia "you know", mentre el taxímetre no parava de pujar i el taxista anava donant voltes al mateix barri (totes les cases eren iguals).

Bé, no es pot ser perfecte!

Amsterdam

2n de Batxillerat

Fred, vent i pluja són trets característiques d'Amsterdam, capital dels Països Baixos, altrament anomenada "la Venècia del nord". Tots estàvem espantats, en un primer moment, de trobar-nos amb qualsevol dels tres fenòmens. Per sort o per desgràcia, només en vam topar amb dos!

Si bé és cert que el clima no ho és tot, cal destacar també les expectatives referents al paisatge i a la cultura holandesos. Només cal imaginar un grup d'alumnes convençuts de saber moltes coses sobre la ciutat, tot i que, gràcies al nostre guia, en Gerard, ens vam adonar que hi

havia molt més per descobrir. Vam aprendre molt en un espai de temps relativament curt; horaris laborals d'alguns oficis, com ara el de les famoses dones del Barri Roig; les hores dels àpats; la construcció de les cases pintoresques que envolten els canals; vam poder observar les pinzellades d'art d'artistes com *Rembrandt*, *Vermeer* o *Van Gogh*; i vam fer múltiples visites a poblets com Zaanse, Schans, Volendam i Marken. En definitiva, una experiència per recordar, acompanyada de grans somriures tant per part de l'alumnat com dels professors.

Belgium

1r de Batxillerat

27

Del 14 al 21 d'octubre, vam fer la primera part de l'intercanvi amb uns alumnes belgues. Els vam portar a conèixer país: Besalú, Banyoles, Girona, La Fageda, Cadaqués, Sant Pere de Roda... Ens sembla que s'ho van passar bé i nosaltres vam practicar l'anglès. Abans de Setmana Santa, hem d'anar a casa seva i, per anar ben informats, els vam demanar que ens expliquessin curiositats del seu país, que hem volgut compartir amb tots vosaltres.

Els belgues consideren el "pernil de cavall" un menjar exquisit, i és típic el plat de musclos amb patates fregides.

Les botigues fan horari seguit, de 9:30 a 6 de la tarda.

La seva capital és Brusel·les i aquí el monument més conegut és el Manneken Pis (un nen fent pipí), però també hi ha una nena i un gos.

Si es disposa d'un carnet que certifiqui que ets estudiant, tens descomptes als supermercats.

Bèlgica és un país molt dolç: produeix 220.000 tones de xocolata a l'any.

Té el major nombre de castells (i de fantasmes!) per metre quadrat d'Europa.

És el bressol de personatges com Tintín o Lucky Luke. De fet, hi ha un Museu del Còmic que té quatre mil metres quadrats d'histories.

Les empreses paguen als treballadors el transport públic per anar i tornar del lloc de treball.

A Bèlgica es parla francès, flamenc i alemany. La majoria de belgues són bilingües, i també parlen anglès.

L'Atomium de Brusel·les està format per 9 esferes d'acer connectades entre si per representar un cristall de ferro ampliat 165.000 milions de vegades.

Les vaques belgues són unes de les millors productores de llet del món, fan la competència a les vaques catalanes!!!

Viatges

Dublín

3r d'ESO

La nostra estada a Dublín ha estat inoblidable. El fred que feia va ser compensat amb l'amabilitat dels irlandesos, tant a les famílies com pels profes de l'escola i la gent del carrer. Llàstima que a última hora ens obliguessin a quedar a casa per culpa "d'un tsunami de neu" que s'aproximava. Al final, va ser una mica de neu i força vent que feia que anar pel carrer fos una aventura.

Aquesta és la *Molly Malone*, el personatge més popular de

Dublín. Té fins i tot una cançó que canten els irlandesos quan van pel món i, per suposat, als camps de futbol. Explica que la *Molly* passejava el seu carro venent musclos i cloïsses pel carrer i que també venia altres dels seus encants...!

Un grup al *Trinity College*, la universitat de més prestigi. Diuen que els alumnes que passen sota l'arc no aprovaran el curs. Ningú es va atrevir a travessar-ho!

Les professores acompanyants a casa de la *Bernadette* i en *Noel*, una parella de jubilats encantadors.

Tot el grup als jardins de St. Patrick. Feia un fred que pelava, però encara no havia arribat la gran tempesta siberiana.

La Nuri i la Marta a Dublínia on vam aprendre molt sobre la dura vida que tindriem si fóssim vikings.

Volem agrair a les professores que van venir, la Marta Reig, la Isabel Pareja, la Nuri Sala i l'Amàlia López que ens acompanyessin en aquesta aventura.

France

Alumnes de Francès

Viatjar no és només visitar, veure, descobrir...
És també sentir, sorprendre'ns i viure sensacions...

Voilà! Algunes de les impressions curioses que tenim a la maleta dels records de les estades que hem fet a Montpeller al llarg d'aquests deu anys...!

En ville:

SANS WHATSAPP!!! Com poden viure sense whatsapp...? Sort que els garrotxins els el vam fer descobrir i descarregar!! ALLÔ, ALLÔ!

TOILETTE ROSE! Quina descoberta!, els lavabos femenins del centre comercial Le Polygone són completament de color rosa amb butaques toves i molt còmodes.

Això sí: són PAYANT! C'EST JOLI!

LE TRAM: L'art sobre les vies: molts tramvies de colors circulant per la ciutat de Montpeller, un caos controlat animat pels diferents dissenys dels tramvies. ALLEZ, ALLEZ! LA VIE EN COULEUR!

CULTURE EN VILLE: músics de carrer, artistes de varietats, poetes novells o ja vells..., brocanters i llibreters amb farcells... Això és la cultura de carrer! BALLADEZ, REGARDEZ ET DÉPOSEZ UNE MONNAIE!

En classe:

LE LYCÉE: un campus verd, instituts oberts entrant i sortint gent contínuament, mobilitat entre llibres, classes i horaris ben diferents. À L'ÉCOLE, LA LIBERTÉ!

AU REVOIR. EASTPAK: C'est fini la motxilla a l'esquena, bienvenue a la bossa penjada del braç per a la classe! GLAMOUR, c'est cool!

CANTINE: a les 11h del matí..., ja podem començar el dinar a la Cantine del lycée. BIENVENUE... HORAIRE FRANÇAIS!

MADAME, MONSIEUR LE/LA PROFESSEUR: els alumnes no saben el nom de pila dels seus professors/es en tot el curs, aquí ens comuniquem de tu a tu pels passadissos..., allà...: de VOUS! EXCUSEZ-MOI, MADAME!

À table:

SUCRÉ: Les crêpes, les croissants, les galettes, les gauffres, la tarte tatin, la mousse au chocolat, le coulant, le coulis de fruit rouges, le sirop, les glaces, les tartines, le clafoutis, la tarte au sucre, le pain au chocolat, les brioches, le chausson aux pommes... UNE MONTAGNE DE GOURMANDISES... C'EST DÉLICIEUX!

MACDO: les hamburgueses no tenen fronteres ni llengües, tots al Macdo! FAST-FOOD INTERNATIONAL!

HACHIS: ATTENTION, una família ens prepara hachis per sopar! TRANQUILITÉ... És un dels plats clàssics de la gastronomia francesa: pastís de patata amb carn! OH, LÀ LÀ!

À la maison:

WC: Una gran sala de bany amb banyera, miralls, dutxa, armaris, pica..., i sense wc? Les necessitats es fan a part! LES TOILETTES, S'IL VOUS PLAÎT!

OÙ SONT LES VOLETS! Dormir amb la llum de la lluna, la claror del sol, el xim-xim de la pluja, el xiular del vent..., sense persianes... C'EST MAGNIFIQUE!

Nos amis français:

UN, DEUX, TROIS..., BISOUS! Quants en fem? Un, dos, tres... Primer per la dreta o per l'esquerra... Nois amb nois també!?? C'EST LA BISE EN FRANÇAIS! Trois à Montpeller..

I continuem fent maletes..., per anar-ne recollint més impressions! À TRÈS BIENTÔT MONTPELLIER!

Un bon company de viatge

Un llibre sempre és un bon company de viatge. Des de la biblioteca de l'Institut, volem proposar-vos uns quants llibres per si voleu posar-los dins la maleta o

simplement a la tauleta de nit. Si el poseu a la maleta, viatjarà amb vosaltres; si el poseu a la tauleta de nit, us farà viatjar.

Llibre | **Fabio Geda**
En la mar hi ha cocodrils

La història d'Enaiatollah Akbari s'ha guanyat centenars de milers de lectors arreu del món. L'escriptor Fabio Geda s'ha encarregat de convertir en novel·la el viatge del petit Akbari, que amb

poc més de deu anys va fugir de l'Afganistan, perseguit pel règim talibà, i després d'incomptables peripècies va acabar anant a parar a Torí. Una aventura corprenedora.

Llibre | **Martí Gironell**
La força d'un destí (Premi Ramon Llull 2018)

El protagonista Ceferino Carrión va fugir de l'Espanya franquista amb 25 anys i s'embarca a bord d'un vaixell al port de Le Havre, a França, en direcció als Estats Units. A Nova York, canviarà d'identitat i es convertirà en ciutadà nord-americà amb el nom de Jean Leon. Està a punt de ser cridat per anar a la guerra de Corea i torna a fugir a Hollywood, on la sort el porta a viure a tocar

de les estrelles de cinema que admira. De fet, amb James Dean projecten un restaurant plegats i, malgrat la mort d'aquest, obrirà La Scala, un establiment que es convertirà en el referent de Hollywood dels anys 50 i 60, amb estrelles habituals com Paul Newman, Warren Beatty, Marilyn Monroe, Elizabeth Taylor o els Kennedy.

Llibre | **Jon Krakauer**
Cap a terres salvatges

L'abril de 1992, un jove de 24 anys d'una família benestant arribà tot fent autoestop fins a Alaska i, caminant, s'endinsà sol al bosc, al nord del Mt. McKinley. Es deia Chris McCandless. Havia donat tots els seus estalvis,

abandonat el seu cotxe i gairebé tot el que tenia. Havia cremat els diners que portava a la butxaca i havia decidit començar una nova vida. Quatre mesos més tard, el seu cos fou trobat per un caçador d'ants.

Moltes gràcies Elisenda, Laia i Mariona per haver estat les bibliotecàries del nostre institut durant dos anys!

Llibre | **Cheryl Strayed**
Salvatge

Enfonsada en la mort de la mare, la dispersió de la família i un divorci recent, als vint-i-sis anys Cheryl Strayed va decidir recórrer el sender de la cresta del Pacific, a peu i tota sola, malgrat no tenir cap experiència. Sortint de Califòrnia, va caminar gairebé 1.800 quilòmetres al llarg d'un

sender d'extraordinària bellesa i solitud, lluny de llocs poblats, feréstec, encara pràcticament salvatge.

El viatge la fa embogir, l'enforteix i, finalment, la torna al món renovada, exhausta, reconciliada per fi amb ella mateixa.

Llibre | **Colson Whitehead**
El ferrocarril subterrani

Cora és filla i neta d'esclaus i viu en una plantació cotonera al sud dels Estats Units. Quan arriba a l'edat adulta, la protagonista coneix el Caesar -que, com ella,

pateix el malson esclavista-: la posa al corrent de l'existència d'un ferrocarril subterrani que els portarà fins als estats lliures del Nord o el Canadà.

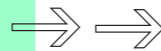
Llibre | **Rafael Vallbona**
Camins sobre les dunes

Amb el proverbi amazic "A poc a poc, el camell entra a la cassola" (vindria a dir que tot és possible amb esforç i tossuderia) comença aquesta novel·la de viatges i de descoberta personal. La trama gira la voltant de les aventures al Marroc d'un adolescent de quinze anys, típicament nord-americà, que acompanya

ya la seva mare, actriu de tele-novel·les i que està rodant uns episodis al Marroc. Allà, el noi comença trobant molt a faltar la seva vida benestant i avorrida de Beverly Hills, però l'amistat que forja amb un jove amazic el portarà a conèixer una realitat molt diferent a la seva, la del poble amazic en el Marroc profund.

Està a punt de jubilar-se...

Marta Mallarach

Entrevista Marta Mallarach

Hola, Marta, com vius aquest últim curs a l'institut?

Doncs, no massa bé: amb molta nostàlgia. No soc de les persones que compten els dies per arribar a la jubilació, sinó a l'inrevés. Soc molt sincera quan us dic que em venen al cap aquests pensaments: "Mira, Marta, és la darrera vegada que expliques com batega el cor" o "Pensa, Marta, que és el darrer viatge que acompanyes els alumnes" o "Sap si aquesta noia triarà la biologia com a optativa el curs que ve" o aquell projecte pedagògic que t'agradaria dur a terme... Des del setembre que està essent un compte enrere que em fa molt de respecte, em dol moltíssim perdre el contacte directe amb els estudiants que m'encomanen tanta energia i amb els companys de feina. És una tasca intensa i em preocupa la baixada d'adrenalina que suposarà un dia a dia sense uns horaris fixos i anar a toc de timbre, en sentit ben real.

Quants anys t'has dedicat a l'ensenyament? Explica'ns la teva trajectòria professional.

Quan finalitzi, hauré dedicat 39 anys a l'ensenyament públic, sense tenir en compte les primeres substitucions i les classes particulars que feia per guanyar algun caleró.

Quan em van cridar per la meua primera feina, des del Departament d'Ensenyament, va ser molt bo. Em truquen a 2/4 de 5 de la tarda i em diuen que m'incorpori ja a treballar a l'Escola Llar. Ostitres, vaig fer jo. I què haig de dur?

- Pijama i raspall de dents, va ser la resposta.

Vaig estar a l'internat acollint els nois i les noies que venien de les comarques veïnes i que vivien en masos amb dificultat de transport; va ser una experiència molt enriquidora: els feia de pares durant la setmana.

Ben aviat, em vaig incorporar en règim diürn, fins que em van donar la plaça definitiva a Sant Joan les Fonts, a l'Escola Castanyer. Després va venir l'experiència de la reforma del 12-16 a l'Escola Bisaroques i, tot seguit, vam inaugurar l'Institut Bosc de la Coma. Del Bosc de la Coma vaig passar a l'Institut Garrotxa durant un bon grapat d'anys i, finalment, he acabat la meua carrera professional a la institució que vaig veure néixer, l'Institut Bosc de la Coma.

Com t'imagines la teua vida sense les aules? A què dedicaràs el teu temps?

Me l'imagino sense horaris fixos que em permetran més flexibilitat, no vull imposar-me rellotges. Dedicaré el meu temps a cuidar més el cos fent esport, que sempre m'ha agradat (excursionisme, natació, ciclisme, ioga...), i la ment (llegir, estudiar i publicar articles, seguir col·laborant amb les universitats...), a viatjar de manera motxillera com fan la majoria de joves i, evidentment,

mimar la "tribu", la família (avis, fills i nets).

- Pitàgores va dir: "Educar no és donar carrera per viure, sinó preparar l'ànima per a les dificultats de la vida". Hi estàs d'acord?

Sempre s'ha polemitzat a l'entorn de dos termes que em sembla que estan inclosos en la frase de Pitàgores, que he de reconèixer que desconeixia: ensenyar i educar. Tant debat han creat que el Departament ha canviat de "cognom", diguem-ho així, segons els vents que han bufat: d'Ensenyament o d'Educació. Crec que no n'hi ha prou d'ensenyar, transmetre una sèrie de continguts (donar carrera), tot i que és important tenir una bona base del que volem ensenyar si a més a més volem educar. Per a mi, educar és un procés molt més ampli i complex que ensenyar; d'alguna manera, podríem dir que s'educa "més" amb els actes que amb les paraules. Per tant, estaria d'acord amb la frase, perquè preparar per a la vida em sembla que hauria de ser l'objectiu primer de qualsevol docent.

Què hem de potenciar?

Hi ha d'haver una revolució pedagògica sense precedents, som en un abisme respecte al que ens està demanant la societat. Intentaré dibuixar alguns canvis rellevants:

- Potenciar alumnes participatius, creatius i reflexius. Els alumnes aprenen fent, no només escoltant.
- Integrar les noves tecnologies de forma natural en el procés d'aprenentatge.
- Basar l'aprenentatge en el treball col·laboratiu en lloc del treball individual és molt més enriquidor.
- Flexibilitzar els horaris en lloc de seqüenciar l'horari en sessions.
- Potenciar el treball de manera interdisciplinària (que tots els aprenentatges es relacionin) en lloc de seqüenciar els aprenentatges en assignatures.
- Lluitar per tenir bons hàbits de lectoescriptura i de matemàtiques en tot el sistema educatiu, procés que està estretament relacionat amb els resultats acadèmics.

- Adquirir els coneixements a partir de l'observació, la recerca i l'experimentació.

- Potenciar els idiomes en qualsevol àrea. Per exemple, una exposició oral de ciències s'hauria de poder fer en anglès o un comentari de text de divulgació científica s'hauria de llegir en versió original, ja sigui francès o anglès.

- Finalment, adequar els espais del centre de manera modular que permetin treballar de manera més flexible.

Sabem que t'agrada fer recerca. Has estat tutora assessora de força treballs de recerca i heu guanyat alguns premis. Creus que els alumnes de Batxillerat estan preparats i són prou madurs per fer un treball d'aquest tipus?

La recerca és la meua passió: acompanyar els estudiants a respondre aquelles qüestions o hipòtesis que es plantegen, buscar el fil de la investigació, trobar la metodologia i els instruments de medició adequats, contactar

amb experts en el tema..., és tot un procediment de llarg recorregut. I poder arribar satisfactòriament a unes conclusions és realment apassionant.

Els alumnes de Batxillerat que tenen inquietud, esperit crític i són treballadors, no han de tenir cap dificultat per elaborar un treball de recerca; desistir de fer-lo és abandonar un potencial que els prepara per a futurs treballs universitaris: de cerca i gestió de la informació, d'anàlisi i síntesi, de tractament de dades, d'organització i sistematització, d'exposició oral... Per tant, el defensaria sense pensar-m'hi gaire, com un treball multidisciplinari imprescindible per tancar un Batxillerat.

De què et sents més orgullosa com a professora?

Crec que del tracte personal que he mantingut amb els estudiants, el respecte mutu, el diàleg i l'estimació, que m'han aprofitat a ells i que he tingut al llarg de la meua vida professional. Si he contribuït a impulsar i alimentar el seu propi creixement com a perso-

nes ja em dono per ben satisfeta i pagada, com diuen. És ben curiós que tota una vida impartint coneixements, reflexionant sobre la meua praxis, formant-me en les matèries, aplicant noves metodologies..., i que acabi valorant com el que més, la persona i els valors transmesos; però és així, la docència té uns valors afegits que anomenem "currículum ocult" implícit en la manera de ser. Llavors, valors com la sinceritat i l'honestedat, l'esforç, la coherència, l'altruisme, l'harmonia emocional, la cooperació..., per a mi són aportacions primordials per viure.

Com es defineix Marta Mallarach com a persona?

Aquesta pregunta és un xic complicada de respondre perquè es tracta de posar-te davant d'un mirall i dir-te com et sents tu mateixa; i el mirall pot distorsionar la imatge, tot sigui dit.

Em considero una persona afable, empàtica, inquieta i curiosa, treballadora i vocacional, tosuda, rigorosa i crítica, seriosa

(potser massa), familiar..., podeu afegir-hi més adjectius, si cal.

Si poguessis començar de nou, què tornaries a fer i què no tornaries a fer?

Segurament que em formaria més en ciència perquè és una disciplina molt dinàmica. Segons Bauman: "La ciència és gran perquè sempre és oberta a la crítica i a la refutació", és un llarg camí de descobriments desconcertants, però també un cementiri d'errors. Aquest potencial de coneixement es troba sempre sobre un terreny de modestia i autocrítica, altament educatiu.

Tornaria a exercir la docència perquè tinc una actitud vocacional des que tinc ús de raó, però segurament que si hagués de tornar a començar em decantaria més cap a l'ensenyament universitari, perquè les experiències que hi he tingut han estat molt profitoses.

Si et sembla, nosaltres comencem i tu acabes.

a) Ciència i religió. La ciència al llarg de la història ha topat amb

fortes resistències religioses que s'han vist amenaçades de perdre el poder i que han alentit l'aplicació de les teories científiques. La ciència és rigor i evidència, i la religió, per mi, és acceptar i respectar les creences personals.

Si, en lloc de conflicte, es genera una confrontació lliure d'idees, les dues disciplines en poden sortir enriquides.

b) Un espermatozoide és un entre milions de gàmetes que és ràpid i, enmig d'una gran competència, és l'afortunat de donar vida si es donen les condicions adequades. Podríem considerar-lo la meitat del miracle de la vida, però compte que, segons diferents estudis, treballar amb un portàtil i wifi sobre les cames o dur el mòbil a les butxaques davanteres poden danyar-lo. Joves, preneu-ne nota!

c) L'horitzó tècnic és força imprevisible, perquè mai hauríem dit, vint anys enrere, que arribaríem on hem arribat. He sentit a dir que si es dona la confluència dels avenços en branques com la nanotecnologia, la biotecnologia, l'enginyeria genètica, la

intel·ligència artificial i la ciència espacial podria arribar l'esdeveniment més revolucionari de la història de la humanitat: la immortalitat biològica que aconseguirà el rejuveniment de les cè·l·lules i que en 20 anys serem immortals. Crec que és ciència-ficció, però sí que ara ja s'està treballant en autoreparació dels òrgans i, fins i tot, en la fabricació de nous. No tinc cap certesa d'on està l'horitzó, on són els límits... però sí que penso que una màquina sempre copiarà el món d'una altra manera, no pot arribar a tenir sentit comú ni pensament conscient i aquest límit certament em reconforta, o potser no...

d) L'ADN ens permet dur trossos d'informació dels nostres avantpassats (la meitat de la informació genètica dels pares) i alhora, quan nosaltres morim, els nostres gens ens sobreviuen; podríem dir que és l'herència més valuosa que passem als nostres fills i nets. És un manual d'instruccions gegant, el manual del creixement i de la vida.

e) Observar el cel és veure, astrològicament parlant, les cons-

tel·lacions, els planetes, la lluna, potser la vida futura..., i, emocionalment parlant, una mica més enllà de l'univers la pols còsmica de tots aquells éssers estimats que ens han precedit.

f) Si l'homo sapiens aixequés el cap se sentiria ignorat, passaria totalment desapercebut, ja que l'espècie Homo sapiens sapiens viu cap baix consultant els WhatsApp, el telegram..., amorrats als mòbils. No necessiten parlar ni que ningú els parli. Només somriuen en les selfies i exhibeixen la seva expressivitat lèxica incorporant emoticones. Després d'aquesta descripció simplista i irònica, tot s'ha de dir, retornaria a la màquina del temps, sense dubtar.

Com que la revista va de viatges, de quin viatge parles sempre que pots?

Del de Chicago i Nova York que va organitzar el Col·legi d'Arquitectes; va ser descobrir una forma de vida tremendament trepidant i asfixiant, els primers gratacels i la seva història. M'agra-

da molt l'arquitectura i el disseny i vaig poder gaudir de l'obra de Frank Lloyd Wright, Mies van der Rohe, Frank Gerhy..., de l'escultura d'en Jaume Plensa del Millennium Park.

Què t'emportaries a una illa deserta (que no sigui el mòbil heheh)?

Ja m'heu fotut!!! Doncs..., m'enduria llavors per sembrar-les, cultivar-les i poder-me alimentar ja que aporten un plus de vitamines, minerals, aminoàcids i greixos molt complet. Seria viure la bellesa de la simplicitat.

Recomana'ns un llibre.

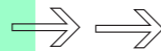
Recomanar un llibre, una pel·lícula o música, és de mal fer perquè depèn de l'estat emocional de la persona, del moment en què viu, de quin objectiu persegueix en llegir... Recomana que llegir ens ajuda en qualsevol moment de la vida, que ens fa millors, més cultes, més lliures, que ens ajuda a comprendre millor el comportament de les perso-

nes..., és una obvietat que potser no cal recordar. Ara bé, ja que vivim en l'època de la postveritat, de l'acumulació de dades i informació sense sentit ni context que ens ofereix aquesta societat accelerada en què vivim, sí que convé recordar que llegir ens permetrà ser crítics i lliures.

Bon viatge!

Està a punt de jubilar-se...

Albert Rubirola

Entrevista Albert Rubirola

T'agrada viatjar, Albert?

Sí, la veritat és que sí. Ara viatjo menys. No he estat mai a la Xina, al Japó, a Oceania, ni als Pols. Curiosament, tampoc no he estat mai a Portugal.

Quin viatge ens recomanaries?

És difícil de recomanar per la situació política, però el creuer que surt del Caire i remunta el Nil fins la resclosa d'Assuan (després de visitar la caòtica i fascinant capital i les piràmides de Gizeh), passant per Luxor, Karnak, la vall dels Reis amb la tomba de Tutankamon, el de les reines amb la tomba de Nefertiti, el temple de la reina Hatshepsut, Abu Simbel i molts d'altres temples que estan al costat del Nil..., és extraordinari. I ho és pel que representa de retrobament amb el passat al mateix temps que navegues per un riu bellíssim de capvespres encesos, ple de gent, que bull de vida i que representa el present del país.

Càmping, Bed and Breakfast, hostel o hotel: has provat totes les opcions?

Sí, ho he provat tot, tenda de campanya al Kilimanjaro, reserves de fauna salvatge del volcà Ngorongoro i Serengeti, els Andes de Bolívia, moltíssim Pirineus i Alps, Còrsega, Bretanya..., molts refugis de muntanya, hostals de mala mort a l'Índia combinats amb hotels de quatre estrelles... Quan tenia 20 anys vaig fer la costa francesa, la Toscana, Roma, Nàpols, vaig pujar al Vesubi, Capri, la costa amalfitana, Brindisi i ferry cap a Grècia, Atenes, illes gregues, Meteora, vaig travessar tots els Balcans voltant Albània, Dubrovnik, Venècia, Selva Negra i em vaig instal·lar sis dies a París al pàrquing de la plaça de la Concòrdia, dormint sempre dins un Simca Horizon vermell amb cortines vermelles, que havia confeccionat per a l'ocasió. Vaig estar dos mesos fora, gastant només 15.000 pesetes, amb la benzina inclosa. Recordo que només menjava pa amb patés la Piara.

Què és el que primer poses a la maleta?

A la maleta de la feina, la carpeta on guardo les 25 contrasenyes que necessito per entrar a 25 llocs diferents, que si el Saga, l'Atri, el Portal, Ieduca, Editex, gmail, que si les notes de Batxillerat, el Qbit... A la maleta de viatjar el petit necesser amb les pastilles (simvastatina, noctamit, omeprazol, almax, aspirines, paracetamol, enantyum...) i a la motxilla, el primer de tot sempre són els grampons.

Has pensat fer algun viatge, ara que tindràs més temps?

Abans no en faci 61 (perquè s'ha d'estar valent) haig de fer les grans travesses clàssiques de l'esquí de muntanya: Silvretta, Oberland i Chamonix-Zermatt.

Quants anys a l'ensenyament deixes enrere?

Trenta-tres.

Quins canvis destacaries, de quan vas començar a ara?

La introducció de l'ordinador a l'aula. És una molt bona eina pedagògica que eixampla el camp de visió. Dius que a Espanya hi ha deu milions de pensionistes i tot seguit et rectificuen: "N'hi ha 9.556.000". Sovint se'ns acusa als ensenyants de no haver canviat gaire, de fer servir encara les mateixes pissarres, d'haver canviat només el guix pel retolador. Hi ha vídeos a youtube que ens interpelen: "Com és possible que sabent -com sabem a través de la teoria de les intel·ligències múltiples de Howard Gardner- que cada alumne és diferent els expliquem a tots el mateix?". No crec que s'arribi a fer mai un ensenyament tan individualitzat. Els professors de Formació Professional tenim un avantatge i és que tenim un barem fiable: la inserció laboral dels nostres alumnes que ens obliga a adaptar-nos a les exigències de les empreses.

Per a tu, com ha de ser un bon alumne?

Un bon alumne ha de tenir curiositat intel·lectual i ha de ser una persona educada. Encara que hi hagi molts alumnes que no se'n adonin, la mala educació tanca moltes portes.

Quin ha estat l'objectiu principal que t'has plantejat com a professor?

Que els alumnes prenguin consciència de la importància que té el Dret, tant en la seva vida quotidiana com en la seva vida professional, i fer-los veure que el Dret no és una ciència només apta per a especialistes. Això sí, fent-los entendre que hauran d'ampliar el seu vocabulari. Un altre objectiu ha estat motivar-los perquè no es quedin al marge dels grans debats socials, ja siguin polítics, econòmics, culturals o estètics. Que s'informin per tenir opinió, que vagin al cinema, que participin dels esdeveniments culturals de la ciutat.

Com eres com a alumne?

Un bon alumne, educat i amb interès per aprendre. Això sí, m'activava sempre a última hora.

Ets un professor generós, "in dubio pro reo"?

Tenint en compte la poca demanda social de la Formació Professional, l'"in dubio pro reo" és una obligació.

Algun moment especial en el teu viatge professional?

El desembarcament als anys 80 a l'IES Garrotxa. Un IES impregnat d'ideologia. Ideologia de la bona. Si volem millorar la vida de les classes populars, millorrem la feina dels seus fills capacitant-los tècnicament a través de la Formació Professional, una eina carregada de futur. Una eina transformadora de la societat. Van ser els temps de les permanències de 35 hores (més tard, de 30), del règim assembleari, de les coordinadores multitudinàries, de compartir part del

salari amb la gent que cobrava menys... El prestigi que encara avui té la Formació Professional no es pot entendre sense la llavor que allà es va plantar.

En quins aspectes t'has sentit més gratificat com a docent?

Sens dubte, en l'ofici d'ensenyar. Quan captes l'atenció de la classe i t'adones que allò que els expliques els interessa, quan els fas pensar, quan veus que van evolucionant i ara saben més que no sabien..., i sobretot quan un exalumne et para pel carrer i t'adones que has estat important per a la seva vida o, si res més no, important per al seu aprenentatge.

Podem parlar d'escola pública i universal?

A Olot, indubtablement. A Barcelona, l'escola privada té més pes. Soc un gran defensor de l'escola pública, d'una escola pública de qualitat, perquè és més integradora i dona les ma-

teixes oportunitats a tothom i això fa que l'ascensor social funcioni, que és l'eina essencial per a la cohesió de les societats. Una escola pública marginal serà sempre una escola de poca qualitat. Passa el mateix que amb la sanitat pública. M'encanta que, quan un ciutadà té un problema greu de salut, hagi d'anar a la sanitat pública. La qualitat et fa créixer, la marginalitat t'empeteix.

Ensenyament obligatori fins a 16 anys: una necessitat?

És una conquesta social que no té marxa enrere.

Com defineixes un bon ciutadà?

Un ciutadà és la persona que viu en un país organitzat mitjançant el Dret. Un bon ciutadà és el que col·labora amb els altres, compleix les normes justes i és pacífic. A més, és educat, honrat, just i solidari.

Ara que tindràs més temps lliure, a què el dedicaràs?

No ho sé, la veritat és que la jubilació m'ha agafat de sorpresa, com una mena de: "ja em toca"? Suposo que entraré a la Junta del Centre Excursionista d'Olot, llegiré tot allò que tinc aparcat i esquiaré, pedalaré i caminaré molt més que no pas ara.

Dedica'ns unes paraules, als alumnes que aniran passant pel Bosc de la Coma i als professors que encara ens queden uns anys de docència.

Que l'aventura del coneixement, i la seva transmissió, és l'aventura més apassionant de totes.

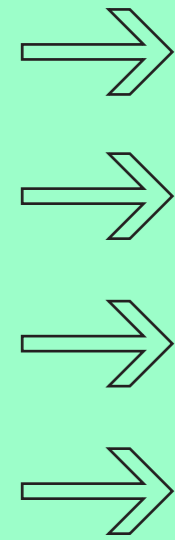
Fins aviat!

30

1

2

3

Fotos

1

L'inici d'una nova etapa...

1S1 | Sandra Terradellas
1r ESO

1S2 | Rosa Quer
1r ESO

1S3 | Concepció Cels
1r ESO

1S4 | Eva Costa
1r ESO

1

1

1

2

2S1 | Corali Las Heras
2n ESO

2

2S2 | Sara Plantalech
2n ESO

2

2S3 | M. Collell Massaguer
2n ESO

2

2S4 | Esperança Martínez/Ariadna Rubirola
2n ESO

3S1 | Marcos Magallanes
3r ESO

3

3S2 | Yolanda González
3r ESO

3

3S3 | Non Casadevall
3r ESO

3

3S4 | Inma Asensio
3r ESO

3

4

4S1 | Rosa Roca
4t ESO

4

I tu,

4S2 | Olga Plana
4t ESO

quin camí agafaràs?

4

4S3 | Isabel Vilas
4t ESO

4

4S4 | Xevi Gelada
4t ESO

Fotos

3

4

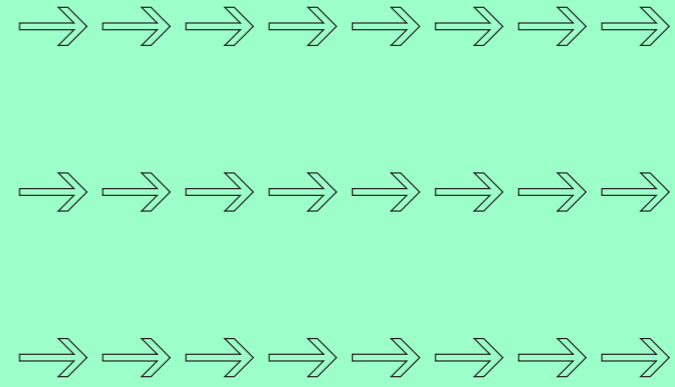

4

DIC | Neus Sau
DIC

ESO

Batxillerat

1B1 | Laura Clavaguera
1r Batxillerat

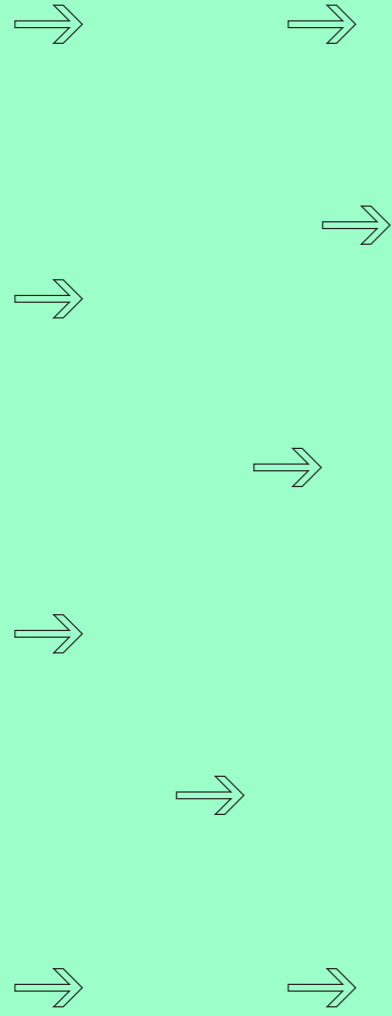
1

1B2 | Rosa Soy
1r Batxillerat

1

1

És hora d'agafar el vol, bon viatge!

2

2B1 | Pere Gómez
2n Batxillerat

2B2 | Amàlia López
2n Batxillerat

2

2B3 | Pilar Berga
2n Batxillerat

2

Cicles Formatius

1GA | Lourdes Galera
CFGM

1

1

1SMXA | Joan Ramon Ramirez
CFGM

1

1SMXB | Joan Ramon Ramirez
CFGM

1

1

2

2GA | Nuri Heras
CFGM

2

Fem un pas més?

2

2SMX | Josep Maria Reixach
CFGM

CFGM

CFGS

1

1AF | Albert Rubirola
CFGS

1

1ASIX | Joan Rodriguez
CFGS

1

Molta sort, fins aviat!

1CI | Gemma Pujolar
CFGS

2

2AF | Lliam Payola
CFGS

2

2ASIX | Xevi Puerto
CFGS

2

A volar

2CI | Nuri Torramadé
CFGS

2

2DAM | Ivan Ricart
1CI

ben amunt!

2

2TIL | Empar Rodríguez
2AF

Tots hem estat adolescents

Troba les 8 diferències

Sopa de coses viatgeres

Ets capaç de trobar 16 mots relacionats amb un viatge? Si és així, només et caldrà fer les maletes!

Article | Júlia Soliva i Aina Prat
3r d'ESO

C	A	M	E	R	A	G	J	M	U	B	A	O	P	Q	T	O	N	P	A
D	P	E	T	E	R	I	M	E	T	R	O	T	L	A	R	S	B	J	L
I	B	L	U	M	G	E	R	J	E	I	L	G	U	F	E	T	H	H	L
R	M	Y	M	A	P	A	O	L	M	O	R	I	T	O	N	A	D	G	O
V	L	J	A	T	Y	L	S	E	V	F	H	E	A	B	H	I	U	I	T
I	T	S	L	N	O	T	O	I	V	A	I	X	E	L	L	M	A	E	J
V	O	P	E	B	Q	E	A	P	N	L	V	D	H	V	A	N	I	K	A
E	S	U	T	I	L	P	L	U	R	S	O	E	J	Y	O	L	O	L	M
N	U	R	A	E	N	H	L	N	E	U	M	K	N	L	M	A	R	D	E
C	D	T	O	R	J	V	I	A	T	G	E	O	M	T	H	I	Q	G	N
I	N	E	T	S	K	A	X	Q	K	T	H	B	A	S	U	G	A	L	T
E	F	A	S	U	I	P	T	T	I	E	B	F	E	D	J	R	U	I	P
S	L	M	A	C	A	C	O	P	D	G	Y	J	G	U	T	U	A	N	U
O	I	B	B	H	O	V	M	N	R	O	I	Z	E	I	E	O	E	G	L
A	G	O	I	A	J	N	T	A	O	E	D	S	U	T	B	I	T	U	M
D	E	L	G	T	G	I	N	R	C	K	C	L	N	E	L	V	U	N	B
R	P	U	T	L	L	E	U	E	G	T	A	O	M	P	O	A	P	U	L
H	V	A	L	U	E	L	D	X	X	Y	Q	U	R	G	M	J	G	A	T
I	J	F	H	N	T	O	E	U	Q	I	U	D	O	D	A	K	U	I	J
C	T	D	O	T	D	E	S	T	I	L	O	E	I	L	S	M	I	L	O

Final de viatge

A principi d'aquest curs, vam iniciar una nova aventura, lleugers d'equipatge però carregats d'il·lusió. A la maleta, només portàvem una idea: la revista d'aquest any aniria sobre viatges, viatges de tota mena: físics, solidaris, espirituals, literaris... Hem fet aquest viatge moltes persones i a tots vosaltres vull donar-vos les gràcies. Aquest curs han estat més de trenta alumnes (d'ESO, de Batxillerat i de Cicles Formatius) els que han format part de la comissió de la revista; en Jordi Espadale ha tornat a ser el fotògraf dels grups perquè tinguem un bonic record del curs 17-18; en Pere Gómez ha vetllat per la correcció ortogràfica; la Maria Rey ha posat cara i ulls als continguts; l'Eli s'ha ocupat de la part de la publicitat. Sense la complicitat de tots plegats, aquest viatge no hauria arribat a bon port. A més d'això, també vull agrair les aportacions que heu fet des de

diferents àmbits... N'han estat moltes i hem anat molt més enllà del nombre de pàgines que teníem previst al començament. Allò que sol ocórrer als viatges...: gairebé sempre et passes del pressupost que tenies. Però, si el viatge ha valgut la pena, no et sap greu i et quedes amb l'experiència viscuda.

Esperem que aquesta revista us obri ulls i ment i us ajudi a veure que cada dia feu un viatge, el vostre viatge; que hem de viatjar amb els peus, però també amb el cor; que hem de gaudir dels paisatges coneguts, però hem de buscar nous horitzons; i, si se'ns escapa un tren, pensar que en passarà un altre; que hem de ser positius i gaudir de la vida que, en definitiva, és el viatge més important.

Bona diada de Sant Jordi 2018.

Fina Vilanova

GABINET PERMAR, S.L.
 Laboral · Fiscal · Comptable
 Assessoria Gestoria · Assegurances

C. Alcalde Pons Brelcha, 1-A - 17800 - Olot - www.permar.cat
 gabinet@permar.cat - Tl. 972 275 260 - Fax. 972 595 542

EMILIANNA
 Venda de material escolar
 plàstics, material de dibuix, dibuix, esportives, ofimàtics, informàtics

Oficinas: Plaça Europa, 17 - 17800 - Figueras - T. 972 501 863
Botigues: rinda, Vilallonga, 19 - 17800 - Figueras - T. 972 501 868
C/ Nova via, 12 - 17800 - Figueras - T. 972 501 765

info@emiliana.com - www.emiliana.com
 Al nostre servei des de 1970

PLUJÀ, S.C.

c/ Morrals, 11
 Pol. Ind. Els Morrals
 17813 - La Vall de Bianya

Tel. 972 29 09 57
 Fax. 972 29 30 39

scrap punt

Punt de la Coma
 Còpies i Papers
 Col·locant 10 bancs
 (al costat de l'E.S. Isaac de Coma)
 17800 OLOT Tl. 972 26 13 48
 comandes@puntdelacom.com

tallers, materials, espai de creació.
 visita el blog scrappuntolot.wordpress.com

iEduca

MOVING FORWARD
 IEDUCA, LA PLATAFORMA PER A CENTRES EDUCATIUS

www.ieduca.com

Canon
 SISTEMES D'OFICINA DE LA
 GARROTXA I PLA DE L'ESTANY, S.A.

C/ Montsalvatge n. 2, Olot. 17800 (Girona)
 Tel. 972269930 Fax. 972271415
 oficina@canonolot.net

ROCATOMBA s.l.

Tels. 606 390 696 / 606 390 397
 ESPORTS • MENJADORS • LLEURE

INTERCENDANIA
 ESCOLA D'ESQUÍ DE LLÍVIA

CLASSES: particular i col·lectiva
 CARREROLLO: esquí alpí i freeride
 esquí freestyle i regatta

CAMP BASE

- Adaptar de terreny i nivell de desenvolupament
- Adaptar de material
- Adaptar de equip de gènere alpin
- Adaptar de competició de material de competició
- Muntar de tornada
- Treball de recuperació
- Informació del sector de les pistes

www.intercendania.com

Copi Olot
 fotocopiadores, material escolar i d'oficina

972 26 85 65
 info@copiolot.com

Ctra. Riudaura, 14 Olot - Tel. 972 26 86 65 - info@copiolot.com - www.copiolot.com

ESTUDI 86
 SOLUCIONS FOTOGràFIQUES

Distribuidor Oficial **SONY**

- REVELATS DIGITALS A L'INSTANT
- REPORTATGES CASAMENT
- ALBUMS DIGITALS CODI HOFMANN 230561
- FOTOS CARNET
- AMPLIACIONS FINS A 60X90 PEL MATEIX DIA
- CàMERES FOTO I VIDEO

www.estudi86.com

VIDRES LA FAGEDA

mampares a mida . tot en vidre

C/Compositor Pedrell,45 (Pol. Ind. les Mates) 17800 Olot Tel:972267221 www.vidreslafageda.cat

Pallàs.
 construccions

Obra pública
 Obra privada
 Edificació d'obra nova
 Manteniment d'edifici
 Treballs en patrimoni històric
 Reforma, rehabilitació i ampliació d'edifici

pallas@construccionspallas.com
 www.construccionspallas.com

Ctra. Riudaura, n°52
 17800 Olot (Girona)
 972 26 54 12

sacrest formació

facebook.com/AutoescolaSacrest

C/ Sabina Sureda, 6
 17800 Olot (Girona)
 Tel. 972 112 906

+ de 40 anys
 al teu costat

AUTOCARS MONTAGUT

Plaça, 4 - Tel. i fax 972 68 70 59
 17855 MONTAGUT (Girona)

ASSESSORS

VIÑAS GRABOLEDA

OLOT
 Av. Santa Coloma, 61, baixos
 17800 OLOT - La Garrinxa (Girona)
 Tel. 972 26 06 02 - Fax 972 27 48 46
 www.assessors.com
 info@assessors.com

VIC
 C/ Vilella, 3-5-7, baixos - baixos 28
 08500 VIC - Osona (Barcelona)

m mullor
 much more than facility services

Des de fa més de 70 anys a Mullor treballam per la tranquil·litat i eficàcia dels nostres clients, d'una manera flexible, pro-activa i professional.

Neteja	Higiene Tècnica	Serveis Tècnica
Outsourcing de Producció	Serveis Auxiliars	Restauració Col·lectiva

www.mullor.com - Tel. 902 504 405

COS

Calefacció - Aire condicionat - Gas Natural - Fontaneria - Sanejament - Recs automàtics - Instal·lacions de vapor - Contraincendis - Manteniments

INSTAL·LACIONS FLORENCI COS, SL

C/ Pere Lluïses, 8 - 17800 OLOT (Girona) - Tel. 972 26 36 04 - Fax. 972 26 76 16 - E-mail: florencicos@florencicos.com

c r o s
 FUSTERIA EBENISTERIA

c/ Sant Sebastià, 47 - 17178 LES PRESES (Girona) - Tel./Fax. 972 69 30 39
 www.ebenisteriacros.com

RIGATOURS
 estudiants

Tel.: 972 108738
 Mail: info@rigatours.es

Web: www.rigatours.es
 Facebook: Viatges Riga-tours

J M

FUSTERIA
 FERRETERIA
 CONSTRUCCIÓ
 DECORACIÓ
 BRICOLATGE

Oficina i magatzem industrial
 c/ Dels Garganta, s/n

Bricolatge:
 c/ Hipòlito Lázaro, 12-14-16
 17800 OLOT

Tels. 972 27 41 82 (6 línies)
 Fax 972 26 01 63
 www.mallarach.net
 info@mallarach.net

JORDI MALLARACH, S.A.

Journey

Viagem

France

Viaxe

THERE ARE NO
shortcuts
TO ANY PLACE
WORTH GOING

Dublín

Reis
Reise

Voyage

Amsterdam

SEMPRE HI HA
ALGUN LLOC NOU
PER DESCOBRIR

Viaggio

Viatge

Udhëtim

SI SIEMPRE
QUE LA
AVENTURA
es peligrosa,
LA RUTINA
es mortal

